

# Det britiske Imperiums lange historie med nazistiske ABC-eksperimenter på mennesker

17. marts, 2018 – I dagene efter, at den britiske premierminister Theresa May udløste hysteri over den angivelige forgiftning af den britiske dobbeltagent Sergei Skripal, sættes der fornyet fokus på Det britiske Imperiums egen historie for arbejde med kemiske og biologiske krigsvåben. Dette omfatter at trække artikler frem fra arkiverne om disse emner.

Den første af disse artikler fra arkiverne, som vi er blevet opmærksomme på, blev udgivet i avisen *Guardian* den 6. maj, 2004, og som rapporterer om daværende ny research af eksperimenter, udført på britiske soldater, med reel nervegift i 1950'erne og 1960'erne. »Ud fra et rent videnskabeligt synspunkt, producerede de en enorm mængde data om virkningerne af nervegas på den menneskelige krop«, skrev Rob Evans, forfatter af *Gassed: British Chemical Warfare Experiments on Humans at Porton Down*. (Porton Down er Storbritanniens hemmelighedsfulde videnskabelige og teknologiske forsvarslaboratorie, som angiveligt identificerede Novichok-nervegiften i Skripal-sagen.) »Disse data har igen gjort det muligt for Porton at udvikle nogle af de mest sofistikerede forsvar i verden for at beskytte Storbritanniens bevåbnede styrker mod kemiske angreb«. Evans rapporterede yderligere, at disse nazistisk-lignende eksperimenter (vores betegnelse, ikke hans) på mennesker har været en integreret del af arbejdet på Porton Down, siden det blev oprettet i 1916.

Endnu en sådan rapport fremkom i *Independent* den 8. juli, 2015, og som afslørede ny research af britiske

regeringseksperimenter med både kemiske og biologiske gifte på den almindelige befolkning, uden dennes vidende. »I flere end 70 hemmelige operationer, blev hundrede tusinder af almindelige briter udsat for 'fingerede' biologiske og kemiske krigsangreb, lanceret fra fly, skibe og automobiler«, rapporterede *Independent*. Research udført af Ulf Schmidt, professor i moderne historie ved Universitetet i Kent, afslørede, at britiske militærfly kastede tusindvis af kilo af et kemikalie af 'stort set ukendt giftigt potentiale' på britiske, civile befolkninger i og omkring Salisbury i Wiltshire, Cardington i Bedfordshire og Norwich i Norfolk. Det anvendte kemikalie, zink cadmiumsulfid, mentes at være harmløst, men er siden blevet anset for at være kræftfremkaldende.

I maj 1964 gennemførte forskere fra Porton Down også et eksperiment i Londons undergrundsbanesystem, hvor de spredte en bakterie ved navn *Bacillus globigii*. På det tidspunkt, rapporterede *Independent*, »mente regeringen, at *Bacillus globigii* var harmløse – men i dag anses de for at være en årsag til fødevarerforgiftning, øjeninfektioner og endda blodforgiftning«.

I 1950'erne tilbragte britiske forskere 15 måneder i Nigeria – som dengang stadig var en britisk koloni – med at udføre nervegaseksperimenter, selv om omfanget af virkningen på den lokale befolkning tilsyneladende ikke kendes.

*Billede: Studie af kunstneren John Singer Sargent til hans oliemaleri, 'Gassed', fra 1918-1919. Maleriet, der måler 231 cm x 611 cm, hænger på Imperial War Museum og blev kommissioneret af British War Memorials Committee for at dokumentere krigen. Maleriet blev i 1919 vedtaget som 'årets billede' af Royal Academy of Arts.*

---

**LaRouche: “Vi er en anti-  
oligarkisk nation!”.**  
**EIR kortvideo 27. april 2017**

---

**RADIO SCHILLER den 24. april  
2017:**  
**Valget i Frankrig: Jacques  
Cheminade var fornuftens  
stemme**

Med formand Tom Gillesberg

---

**Verden responderer til  
LaRouche, vendt mod Det  
britiske Imperium**

*Leder fra LaRouche PAC, 23. april, 2017* – I denne uge gjorde den russiske og kinesiske presse det til en sag at dække

LaRouche-bevægelsens kampagner for at formå Trump-præsidentskabet til at bringe USA ind i det Nye Silkevejsparadigme med Xi Jinpings Bælt & Vej-initiativ, alt imens de samtidig i stigende grad identificerer briternes rolle i at undergrave Trumps bestræbelser for at bringe USA, Rusland og Kina ind i et samarbejde, til menneskehedens gode. Samtidig foregår der en bevægelse, hvor politiske institutioner i USA går i retning af et samarbejde med LaRouche-organisationer – Schiller Instituttet, *Executive Intelligence Review* og LaRouche Politiske Aktionskomite (LaRouche PAC).

Lørdag gik repræsentanter fra Schiller Instituttet og medlemmer af en Tea Party-organisation fra New Jersey sammen foran *New York Times* – eller, som præsident Trump korrekt identificerer det, det »mislykkede New York Times«. Plancher ved protesten inkluderede: »New York Times ønsker krig med Rusland, amerikanere ønsker fred«; »New York Times – få alle de falske nyheder på tryk«; og en plakat med et portræt af en rødmende Göbbels, med ordene: »New York Times får Göbbels til at rødme«.

En artikel i TASS samme aften lød: »'Hele verden griner ad New York Times', sagde Daniel Burke, talsmand for Schiller Instituttet, i et interview til TASS' korrespondent. 'De er blevet smålige tjenere for dem, der søger krig og kaos.' Efter hans mening 'spredt denne udgivelse løgne om Syrien, ligesom den løj om tilstedeværelsen af masseødelæggelsesvåben i Irak. Dette er en del af en kynisk og falsk kampagne for at udskifte regimet i Syrien – dette kan let føre til en Tredje Verdenskrig', sagde Burke.« Ruptly, RT's Tv- og videotjeneste, udlagde en video af demonstrationen.

Ligeledes lørdag, udgav *China Daily* en lang artikel, inkl. billeder, som rapporterede om Schiller Instituttets konference i New York City med titlen, »Bælt & Vej-initiativ 'Ny Platform' for kinesisk-amerikansk samarbejde«, som rapporterede om præsentationerne af dr. Patrick Ho, stifter af

China Energy Fund Committee, vice-generalkonsul for Folkerepublikken Kina i New York, Zhang Meifang, og vice-chargé d'affaires ved Ruslands permanente mission til FN, Petr Ilichev, som alle talte med Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche.

*EIR* har nu indledt en daglig, kort (1-2 minutter) lang video på *EIR* YouTube kanal, der er totalt helliget afsløringen af den direkte britiske rolle i både at undergrave ethvert samarbejde mellem USA, Rusland og Kina, og i at bruge enhver tænkelig løgn for at manipulere USA ind i en krig med Rusland og Kina – en krig, som omgående kunne afslutte civilisationen, som vi kender den. Vi opfordrer alle til at abonnere på denne daglige video.

Præsident Trump accepterede, under sit møde med præsident Xi Jinping den 6.-7. april i Florida, Xis invitation til at besøge Kina, men uden at fastsætte en dato for besøget. Alt imens et sådant besøg er af den yderste vigtighed for menneskehedens fremtid, når som helst, det måtte finde sted, så har Lyndon og Helga LaRouche kraftigt opfordret præsidenten til at deltage i »Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde«, som afholdes i Beijing den 14.-14. maj. Hvis han deltager, ville Trump kunne mødes med både Xi Jinping og Vladimir Putin, sammen med 26 andre statsoverhoveder og regeringschefer, der har planlagt at deltage i forummet, i omgivelser, der tilsigter at skabe samarbejde for udvikling mellem nationerne på vores fælles planet. Verden må skride til handling nu for at opnå et sådant nyt paradigme for verdens udvikling, som den nødvendige basis for at gøre en ende på det britiske system med geopolitisk, militær konfrontation, én gang for alle, og i stedet skabe en ny renæssance, der er helliget menneskehedens fælles mål.

*Foto: Lørdag den 22. april, 2017, holdt medlemmer af Schiller Instituttet og en Tea Party-organisation fra New Jersey en demonstration uden for New York Times. (photo: Daniel Burke/LaRouchePAC)*

---

# **POLITISK ORIENTERING 20. april 2017: Nordkorea, Syrien: Briterne vil have Trump i krig for at skabe splid med Rusland og Kina**

Med formand Tom Gillesberg.

Lyd:

---

## **Det forenede Kongeriges statsanklager forsøger at blokere for domfældelse mod Blair for krigsforbrydelser**

*17. april, 2017* – Den kendsgerning, at »aggressionskrig« ikke er en forbrydelse under britisk lov, samt risikoen for afsløring af »Statshemmeligheder«, bruges i et forsøg på at

beskytte tidligere premierminister Tony Blair, Jack Straw og Lord Goldsmith mod retsforfølgelse for krigsforbrydelser i Irakkrigen i 2003, i en sag, der er anlagt mod disse krigsforbrydere af ofre for Irakkrigen, rapporterede *The Guardian* i går.

Baseret på Chilcot-kommissionens fældende rapport i juli 2016, står Blair nu over for nye, private sagsanlæg for Irakkrigen, der søger at få Blair dømt for den forbrydelse at lyve om Saddam Husseins angivelige masseødelæggelsesvåben, og for at lancere en aggressionskrig.

Sagen er blevet afvist med den afgørelse, at Blair er immun over for retsforfølgelse, med det formål at beskytte statshemmeligheder.

Men denne afgørelse bliver nu anket. Nu går Dronningens advokat (Storbritanniens statsanklager) Jeremy Wright ind i sagen, hvor han fremfører, at ikke alene må Blair gives immunitet, men at, til trods for, at aggressionskrige er en forbrydelse under Folkeretten, så er de lovlige under britisk lov!

En moderne demonstration af Friedrich Schillers »Ibykus-princip« har imidlertid leveret visse afgørende beviser: I sit memo fra 2003 om lovligheden af Irakkrigen syntes daværende statsanklager Lord Goldsmith at give medhold til hovedpointen hos dem, der søger hans (og Blairs) retsforfølgelse: Goldsmith skrev, »Aggression er en forbrydelse under den sædvanlige Folkeret, der automatisk danner en del af den nationale lov«.

Advokat for sagsøgerne Imran Khan sagde til *The Guardian* den 16. april, at min klient »er forvirret over, hvordan det kan være, at, på trods af Chilcot-rapporten, der gør det ganske klart, at krigen var ulovlig, gøres der nu forsøg på at forhindre, at de ansvarlige stilles for en domstol, for slet ikke at tale om, at de bliver retsforfulgt for, hvad de har gjort. Alle, inklusive statsanklageren [Goldsmith], bør hilse

dette sagsanlæg velkomment. Det er en mulighed for mange millioner mennesker for at få juridisk retfærdighed for noget, der forårsagede umålelige skader, ikke alene for det irakiske folk, men for alle dem, der blev berørt af disse begivenheder i hele verden«.

*Foto: Jeremy Wright, UK's statsanklager.*

---

## **Trump er faldet for et britisk krigskup; Amerikanere må omstøde det**

*Leder fra LaRouche PAC, 10. april, 2017* – Kinas præsident stod bogstavelig talt ved præsident Donald Trumps side i et nyt paradigme, der hastigt udvikler sig, med produktiv, økonomisk vækst, videnskabeligt fremskridt og optimisme for fremtiden, som den deprimerede amerikanske befolkning har desperat brug for. I stedet lod præsident Donald Trump sig narre af den britiske imperieillusion om en »unipolær verden« og med briterne, der er besat af ideen om at få Amerika til at gå i krig.

Præsident Trumps chokerende, totale kovending, inden for en enkelt uge, i forhold til sin årelange, stærke opposition mod de katastrofale Bush-Obama-krige for regimeskifte, blev frembragt af britiske svindelnumre. De falske påstande om russisk kontrol over Trump kommer alle sammen fra britisk efterretnings-»rapporter« og »-dossierer« og har bevirket, at han har mistet kontrollen over sit eget Nationale Sikkerhedsråd og fået hans få allierede i Kongressen til at kapitulere. Under hele Trumps kortvarige præsidentskab har britiske regeringsfolk uophørligt krævet »alliansens«

militærangreb mod Syrien og nye sanktioner mod Rusland. Med præsidentens meddelelser af 30. marts om, at hans politik ikke gik ud på at »regime-udskifte« Assad i Syrien, gik de britiske og amerikanske allierede, såsom senatorerne McCain og Rubio, amok og kastede sig over »bombningen i Idlib med kemiske våben« i Syrien. Denne kunne i sig selv meget vel have været et svindelnummer, hvis ENESTE kilde til bevis er de af britiske intelligens skabte og finansierede »Hvide Hjelme«, der opererer i syriske territorier, som kontrolleres af jihadistiske ekstremister.

*EIR*'stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, har, lige siden den dag, da den libyske præsident Gaddafi blev væltet og myrdet af et britisk/fransk/Obama-kup i 2011, advaret om, at disse krige for regimeskifte var en march hen imod et mål, der hedder global krigskonfrontation med Rusland i særdeleshed, og også med Kina. Trump var fast besluttet på at standse denne trussel; nu er den, med denne britiske manipulation, vendt hævnende tilbage.

Som LaRouche bemærkede, så må præsident Trump nu afholde et topmøde med den russiske præsident Putin for at omstøde denne britiske march mod verdenskrig. Kreml har sagt, at Putin ikke vil mødes med den amerikanske udenrigsminister Tillerson i Moskva på onsdag, til trods for, at Tillerson har holdt stand mod den katastrofale politik for regimeskifte. Der må komme et Trump-Putin topmøde.

Det, vi ser her, er, at USA's præsident lod sig narre af britisk imperialisme, den imperialisme, mod hvilken vi amerikanere udkæmpede vores Revolution, og det angloamerikanske dogme »verdens politibetjent«, som præsident Franklin Roosevelt forkastede.

Det amerikanske folk må nu komme sammen imod krige for regimeskifte – som de gjorde i 2013, da de forhindrede Obama i at bombe Syrien. Men mere endnu: de må komme sammen *for* den idé, som præsident Trump er begyndt at forsvare: det

»Amerikanske Økonomiske System«, der går tilbage til Alexander Hamilton; til Clay og Lincoln; og som i dag betyder et partnerskab med Kinas Nye Silkevej og en gennemførelse af LaRouches »Fire Love til nationens redning«.

Det er formålet med Schiller Instituttets todages konference i New York City kommende torsdag og fredag; og formålet med vore aktivisters landsdækkende mobilisering for at lægge pres på Det Hvide Hus. Trump må rydde ud i sit hus for fortalere, der er agenter for briternes krigskonfrontation med Rusland; og vende tilbage til kampagnen for det Amerikanske System.

---

# **POLITISK ORIENTERING den 10. april 2017: Briterne stod bag løggen om giftgas- angrebet i Syrien for at få Trump i krig med Rusland**

Med formand Tom Gillesberg

*»Det er den 10. april, og vi befinder os i en meget dramatisk, meget uhyggelig, eskalerende situation internationalt: På baggrund af denne dybt uansvarlige og britisk fremprovokerede Trump-aktion, hvor Donald Trump torsdag aften amerikansk tid, fredag morgen europæisk tid, giver besked om, at amerikanske missiler skulle ramme mål, denne flybase i Syrien. Det skete på baggrund af, hvad der helt klart er 'fake news': beskeden om, at syriske fly skulle have brugt kemiske våben, sarin, i*

*et angreb i Syrien; og der er ikke nogen tvivl om – og det er der i efterretningsverden meget stor diskussion om – at det syriske luftvåben ikke brugte kemiske våben til dette angreb. Ikke desto mindre, så, i vanlig stil, som vi har set det, hver gang, man ønsker at skabe krig, så har man ellers lanceret historien med fuld musik i medierne; der er ingen snak om sagen, det her er Assad, Assad har gjort det her; hvad er russernes ansvar; vi må gøre noget; Trump som repræsentant for den frie verden har gjort det rigtige, han går ind og trækker en streg i sandet, gør det, Obama aldrig turde gøre, nemlig ... og så stilles Assad til ansvar ... og de går ind og bomber. Og det her er jo totalt i modstrid med alt det, Donald Trump blev valgt på; hvorfor valgte den amerikanske befolkning Donald Trump ...?«*

---

# **Lyndon LaRouche kræver omgående topmøde mellem Trump og Putin for at standse briternes fremstød for Tredje Verdenskrig**

*Leder fra LaRouche PAC, 9. april, 2017 – Lyndon LaRouche advarede i dag om, at der i USA i øjeblikket er en proces i gang, der køres af briterne, for et statskup imod Trump-administrationen, et statskup, der truer med at forvandle det dumme og farlige luftangreb mod Syrien den 6. april til en fuldt optrappet, termonuklear konfrontation med Rusland og*

Kina.

Det er de britiske skiderikker, der, med deres løgne og falske efterretninger, fik præsident Trump til at angribe Syrien, hævdede LaRouche. Vi må ødelægge det britiske system og alle deres interesser i USA, udtalte han. Vi må nu samle USA om at komme tilbage til den kurs, som Trump var begyndt at udstikke for landet, med samarbejde med Rusland og Kina omkring det Amerikanske Systems økonomiske politik, inklusive en tilbagevenden til FDR's Glass/Steagall-princip fra 1933.

Trump og Putin bør omgående afholde et topmøde for at adressere krisen, sagde LaRouche, og dermed kortslutte hele den britiske operation. LaRouche støttede stærkt kommentarerne i denne weekend fra den tyske veteranstatsmand, Willy Wimmer, tidligere statssekretær for det Tyske Forsvarsministerium, som advarede om, at »folk er bange for en global krig, en Tredje Verdenskrig« og fremførte, at »den aktuelle dramatiske situation er en mulighed for, at de russiske og amerikanske statsoverhoveder mødes så snart som muligt«.

Der kan ikke herske tvivl om, at briterne står bag sidste uges chokerende kovending i Trumps politik. Britiske topregeringsfolk kroer sig åbenlyst over deres præstation til dato. For eksempel udgav den britiske forsvarsminister Michael Fallon en kronik i Londonavisen *Sunday Times* den 9. april, hvor han storpralede med, at »den britiske og amerikanske regering har været i tæt kontakt på alle niveauer før og efter angrebene ... USA's forsvarsminister Jim Mattis ringede til mig for at delagtiggøre mig i deres vurdering af regimets skyld. Sammen gennemgik vi de muligheder, som de overvejede.«

Den 8. april hævdede den britiske udenrigsminister Boris Johnson ligeledes, at han koordinerede alt med sin amerikanske modpart, udenrigsminister Rex Tillerson, inklusive Johnsons teatraliske aflysning af sit planlagte besøg i Moskva. »Jeg har detaljeret diskuteret disse planer med udenrigsminister Tillerson«, pralede Johnson. »Han vil besøge Moskva som

planlagt og, efter G7-mødet [i Lucca, Italien, den 10.-11. april], vil være i stand til at levere dette klare og koordinerede budskab til russerne.»

En artikel i dag i *Sunday Times*, der ledsager Fallons kronik, forklarer, hvad dette budskab vil blive: »Storbritannien og Amerika vil i denne uge direkte anklage Rusland for medskyldighed i krigsforbrydelser i Syrien og kræve, at Vladimir Putin trækker tæppet væk under Bashar al-Assads blodgennemvædede regime.« Fallon skrev desuden: »Rusland har et stedfortræder-ansvar for hvert eneste, civile dødsfald i sidste uge« og tilføjede, at Putin nu må overholde programmet ved at indvilge i at vælte Assad-regeringen.

Chancerne for, at Putin går med til dette britiske krav, er lig nul. Chancerne for, at situationen nu vil gå ind i en opadgående spiral, mod en termonuklear konfrontation – enten i Mellemøsten eller omkring den Koreanske Halvø – er betydeligt større end nul, så længe briterne står ved roret.

Efter at have fået Trump til at angribe Syrien, baseret på deres løgne, er briterne nu også i færd med at orkestrere en oppositionsstorm mod præsident Trump i det Demokratiske Partis Obama-fløj, som kræver, at Trump stilles for en rigsret pga. sin fremfærd i Syrien. Trumps handlinger i denne uge har også svækket ham politisk blandt sit eget, politiske støttegrundlag, både i USA og internationalt, som er chokerede og bestyrkede over, hvad han gjorde – hvilket er vand på briternes mølle.

Den aktuelle situation er ekstremt farlig, understregede LaRouche, og kan føre til krig på kort sigt. Og det skabes udelukkende af briterne, og intet andet. Vi må ødelægge det britiske imperiesystem. USA's borgere må komme sammen imod dette britiske kup. Intet intelligent menneske vil acceptere det, briterne er ude på; de eneste mennesker i USA, der vil støtte briterne, sagde LaRouche, er hjernedøde mennesker, der er forrædere over for USA.

Vi må slå meget hårdt ned på dette for at standse det britiske kup, der vil overtage Trump-administrationen, og det hermed forbundne fremstød for krig. Schiller Instituttets forestående todages konference [i USA] den 13.-14. april, »Amerikansk-kinesisk samarbejde om Bælt & Vej-initiativet og overensstemmelse mellem kinesisk og vestlig filosofi«, vil fremlægge det politiske alternativ, der kan ødelægge Det britiske Imperium, permanent.

---

## **Det Nye Paradigme er inden for rækkevidde – men 'perfide Albion delenda est'**

*Leder fra LaRouche PAC, 5. april, 2017* – Præsident Donald Trump vil torsdag og fredag holde møde med præsident Xi Jinping i Florida, og det er nu blevet meddelt, at udenrigsminister Rex Tillerson vil besøge Moskva i næste uge, 11.-12. april. Aldrig har potentialet for et historisk skifte i civilisationens orden – med en afslutning af imperiegeopolitik og begyndelsen til et nyt paradigme for fred gennem udvikling og hele menneskehedens forædling – været så stort, som det er i dette historiske øjeblik.

Det bør derfor ikke komme som en overraskelse, at Det britiske Imperium har lanceret desperate forholdsregler, med det formål at trække USA ind i en ny kolonikrig, ligesom de gjorde i tilfældene med Vietnam, Irak, Libyen – og nu Syrien. Hensigten er ikke kun den, at ødelægge endnu en sydvestasiatisk nation, men derimod at forhindre deres tidligere koloni, og nu

opkomling, USA i at indgå i et partnerskab med Rusland og Kina og gøre en ende på den fundamentale imperieopdeling af verden i Øst og Vest, og således gøre en ende på den fundamentale forudsætning for Imperium.

Til dette formål skabtes en grusomhed i Syrien i denne uge, med kemiske våben, der blev udløst over byen Khan Sheikhoun, en Idlibprovins, enten af terrorister, eller, som russiske beviser indikerer, af et legitimt, syrisk luftangreb på et al-Qaeda våbenlager, som ved et uheld afslørede og ødelagde en kemisk våbenfabrik, som bruges af al-Qaedas syriske grene, og herved udløste et dødbringende, kemisk stof, der rapporteres at have dræbt dusinvis af mennesker, inklusive børn. Denne analyse af begivenhederne blev over for *EIR* bekræftet af et vidende, amerikansk militært efterretningsnetværk på jorden i Syrien.

Briterne, franskmændene og amerikanerne, desværre, udstedte omgående en resolution i FN's Sikkerhedsråd, som erklærede, at den syriske regering havde det fulde ansvar og krævede en ny række nye krav og sanktioner. Som sædvanlig blev der ikke fremlagt nogen beviser. Man bør erindre sig, at, i 2013, blev skylden for et angreb med kemiske våben på Ghouta, en forstad til Damaskus, der var besat af oprørsstyrker, omgående lagt på præsident Assad og blev af Obama brugt til at forberede et fuldt optrappet angreb for »regimeskifte« mod Syrien, som ville have efterladt Syrien i den samme, ødelagte tilstand som Irak og Libyen, under krigsførende terroristfraktioners kontrol. Udelukkende kun, fordi daværende formand for de amerikanske generalstabschefer, general Martin Dempsey, intervenserede for at stoppe det, undgik verden endnu en krig, der meget vel kunne have ført til en global krig med Rusland. På samme tid trådte Putin til for at arrangere ødelæggelsen af Syriens kemiske våbenlagre, hvilket blev opnået. Det blev sluttelig demonstreret, af FN's Organisation for Forhindring af Kemiske Våben, at al-Qaeda- og ISIS-styrkerne virkelig har kemiske våben og midlerne til at producere dem, og at de

virkelig har brugt dem.

Skulle det lykkes briterne at trække præsident Trump ind i en krig i dag, på trods af Trumps gentagne løfter om, at der ikke kommer flere krige for regimeskifte, og at USA vil arbejde sammen med Rusland om at adressere den faktiske fare – nemlig terrorisme – så hersker der ingen tvivl om, at det hurtigt ville føre til Tredje Verdenskrig, og en term nuklear krig tilligemed.

Under mødet i dag i FN's Sikkerhedsråd nedlagde både Rusland og Kina, denne gang støttet af Bolivia, ikke alene veto mod den sindssyge resolution fra USA/UK/Frankrig, men adresserede direkte den britiske ambassadør til FN som en løgner og en krigsmager. På typisk britisk vis havde ambassadøren, fordi Rusland og Kina havde vetoet tidligere bestræbelser på at lancere en krig mod Assads Syrien, givet dem skylden for at være årsag til, at disse nye, kemiske angreb havde fundet sted, idet han løj og sagde, at det var indlysende, at denne nye grusomhed blev udført af Assad.

»Deres udtalelser kan ikke tolereres«, sagde den kinesiske ambassadør. »De må holde op med at misbruge FN's Sikkerhedsråd og afholde Dem fra sådanne handlinger.« Den russiske repræsentant anklagede briterne for at »introducere provokationer, hinsides diplomatiske normer. I ønsker, at FN's Sikkerhedsråd skal låne legitimitet til jeres illegitime planer«.

Vil Tony Blairs/George Bush' løgne, der i 2003 lancerede det evige Helvede i Mellemøsten med deres illegale krig mod Irak, blive gentaget i dag? Vil det enorme potentiale for fred og udvikling gennem globalt samarbejde med den Nye Silkevej blive dræbt af endnu en britisk grusomhed, med amerikansk dobbeltspil i »perfide Albions« ondskab?[1]

Vi står ved et afgørende vendepunkt i historien. Det er præcist alle bevidste menneskers vilje til at handle i dette

beslutningens øjeblik, som vil afgøre, om vi får krig eller fred, ødelæggelse eller udvikling, civilisation eller en ny Mørk Tidsalder.

*Foto: Syriens præsident Assad møder Ruslands præsident Putin i Moskva, oktober, 2015. (Photo: Kremlin.ru)*

[1] 'perfide (troløs; ondskabsfuld) Albion (England) bør ødelægges'. (overskriften)

---

## **Krigen mod Det britiske Imperium bliver hedere**

*Leder fra LaRouchePAC, 18. marts, 2017* – Præsident Trumps afvisning af at bakke ud af sin anklage om, at Obama-administrationen står bag overvågningen og de illegale lækager af klassificerede aflytningsbånd, så vel som også hans afvisning af at benægte sandheden i dommer Napolitanos afsløringer om GCHQ's medskyldighed i (eller, mere sandsynligt, direkte kontrol over) den farvede revolution imod den amerikanske regering, er ved at drive Det britiske Imperium ind i panikagtig selv-afsløring.

Den britiske presse løj vildt i fredags og sagde, at USA havde »undskyldt« for, at Det Hvide Hus' pressetalsmand Sean Spicer havde citeret Napolitanos anklage mod GCHQ. Faktisk henvendte den britiske ambassadør til USA sig til Spicer under en reception, og premierminister Mays nationale sikkerhedsrådgiver ringede til general McMaster, men ingen af dem undskyldte. Selv sagde Trump, under sin pressekonference med Merkel, at Spicer blot havde rapporteret ordene, der kom

fra »en begavet, juridisk ekspert«.

*New York Times* skriver hektisk, at den »særlige relation« hastigt forværres. »Teorien om en sammensværgelse er også en udfordring for det, der ofte kaldes for den særlige relation mellem USA og Storbritannien«, klynker de i dag. »Amerikanske efterretningstjenester nyder et tættere samarbejde med deres britiske modparter end nogen andre i verden. GCHQ var den første tjeneste til at advare den amerikanske regering om, at Rusland hackede det Demokratiske Partis e-mails under præsidentkampagnen.« Dét var – denne rundes første løgn. *Times* ruller også frem med en gruppe anglo-agenter fra Republikanernes, Demokraternes og de neokonservatives rækker, der vræler op om den alvorlige fare for den særlige relation.

En undersøgelse af Fox News, der ejes og køres af Det britiske Imperiums Rupert Murdoch, er særdeles afslørende i denne henseende. Alt imens den til et lavere niveau forsimplede, amerikanske befolkning skulle tro på, at »Fox har ret og CNN er venstreorienteret, og aldrig skal de tvende mødes«, så er de lige hysteriske, når spørgsmålet drejer sig om Trump, der angriber briterne.

Med hensyn til GCHQ fastslog tyskerne, da Snowden i 2014 afslørede, at Merkels mobiltelefon var blevet aflyttet af NSA, at det drejede sig om både NSA og GCHQ, og at de begge havde lytteposter på taget af deres ambassader i Berlin. Og ligeledes, at alle aflytninger gik til USA gennem en britisk forbindelse. Trumps vits om, at han og Merkel havde noget til fælles, går længere end til korrump, amerikansk efterretning, og direkte til briterne.

Repræsentanternes Hus' Efterretningskomite har indkaldt FBI-chef James Comey og NSA-chef Mike Rogers til at aflægge vidnesbyrd om dette mandag, den 20. marts. Desuden har senator Grassleys brev af 6. marts til Comey med krav om, at alle optegnelser af kontakter, betalinger, kontrakter osv. (inkl. Det Hvide Hus' evt. rolle) med MI6-fupartisten Christopher

Steele mht. dennes platte rapport om Trumps russiske forbindelser, ligeledes krævet, at svar skal være inde senest mandag.

Det bliver en interessant uge.

*Foto: Præsident Donald Trumps første dag i Det Hvide Hus.*

---

## **Britiske agenter: Louise 'Unmensch' ønsker at møde Christopher Steele for at afsætte præsident Trump ved en rigsret**

13. marts, 2017 – Louise Mensch, det tidligere britiske konservative parlamentsmedlem, der er i centrum for den seneste »fæld Trump«-operation, har fået mere, ufortjent opmærksomhed. Mensch – der snarere bør refereres til som »Unmensch«, et tysk ord, der betyder en person, der ikke har nogen som helst forløsende egenskaber for menneskeheden – optrådte på BBC's populære show, *Sunday Politics*, hvor hun krævede Trumps afsættelse ved en rigsretssag pga. hans »åbenlyse« bånd til Rusland før valget.

»Det er snyd«, sagde hun, »i den forstand, at han vil blive afsat for det (ved en rigsret) og bør komme i fængsel for det, retteligt, faktisk, og det samme bør alle i hans kampagne, der intrigerede, hvilket stort set gælder alle i hans kampagne.«

Fr. Unmensch er blevet omtalt i *Daily Beast*, hvor hun har

hævdede, at hun har fået konstante rapporter siden oktober om FBI-dommerkendelser fra FISA-domstolen i USA, der afslørede Trumps bånd til Rusland. Hun fik disse rapporter, sagde hun, pga. sine tætte forbindelser til britisk efterretningstjeneste, og deres »tillid« til hende. I et interview den 12. marts til NBC-TV sagde Unmensch nu, at Trumps anklage om aflytning af Trump Tower er »ægte, ikke falske, nyheder«, men, ved at afsløre dette under en igangværende efterforskning [af ham selv], havde han begået »en kriminel handling, der berettiger en rigsretssag, hvor han har forhindret lovens håndhævelse. Han er i vanskeligheder mht. en rigsretssag, mht. forhindring af lovens håndhævelse«, gentog hun.

Unmensch var også centrum i en artikel i den Murdoch-ejede *Londonavis, Times*, og i artikler i sidste uge i *NPR* og *Daily Beast*. Det billede, der imidlertid viser sig, er en forstyrret agent, der tror, hun er en »midlertidig supermagt«, en agent, der, pga. »hærgende ADHD« [Attention Deficit Hyperactivity Disorder], er i stand til intens koncentration, for ikke at tale om, at hun »virkelig er bekymret«. En kilde, der kommenterede hendes beskyldning om, at Trump havde fået Breitbart [en journalist m.m., der pludselig døde i 2012] dræbt for at fremme Bannon, sagde, »Det her er sindssygt snak«, og en anden sagde mere ligefremt, »Hun er skingrende skør«.

Med 178.000, der følger hendes Twitter, kværner Mensch en stadig strøm ud af tweets med udråbstegn, fast besluttet på at bevise det, hun fremfører, er »indlysende«, nemlig, at Donald Trump vandt valget udelukkende med hjælp fra Rusland. I december, 2016, »opgav hun stilfærdigt« sin kontrol i *Heat Street* for at »forfølge uspecificerede digitale projekter i sitets forælder-selskab, News Corp.«, iflg. *Daily Beast*.

I dag sagde Mensch til *Times*, at hendes højeste ønske var, at hun »virkelig ønsker at møde Chris Steele« – den britiske efterretningsagent, der forfattede det berygtede »dossier« om,

at Trump angiveligt var blevet bestukket af russerne. »Jeg 'ønsker' det så meget, og jeg er helt syg for at møde dig. Jeg er sådan en fan-pige.«

*Foto: Louise Mensch.*

---

# **Hvorfor briterne hader Trump – og nu er den nye rapport fra LaRouchePAC udgivet! Leder; LaRouchePAC Internationale Webcast, 10. marts, 2017**

*Jeg tænkte, jeg ville præsentere min fremlæggelse under titlen, »Hvorfor briterne hader Trump«. Dette er meget vigtigt – Lyndon LaRouche har understreget, at vi ikke vil vinde det her, med mindre vi forstår, at vi har med Det britiske Imperium at gøre – at vi altid har haft med Det britiske Imperium at gøre. Mange mennesker har ment, at LaRouche enten overdrev eller ikke har erkendt, at Det britiske Imperium er brudt sammen for længe siden, men det står nu meget, meget klart, hvad det er, han har refereret til i fyrrer år eller mere, og som er, at vi har med et Amerika at gøre, som i vid udstrækning er blevet overtaget af Det britiske Imperium, til en vis grad via Wall Street, men også i nogen udstrækning gennem efterretningsvæsenets og andres operationer.*

**Jason Ross:** Godaften! Det er i dag den 10. marts, 2017.

Med mig i studiet i dag har jeg lykkeligvis Mike Billington, en af redaktørerne på *Executive Intelligence Review*, og vi springer direkte til en diskussion med Mike om, hvor vi står lige nu i verden, og hvad mener briterne om det?

**Mike Billington:** Jeg tænkte, jeg ville præsentere min fremlæggelse under titlen, »*Hvorfor briterne hader Trump*«. Dette er meget vigtigt – Lyndon LaRouche har understreget, at vi ikke vil vinde det her, med mindre vi forstår, at vi har med Det britiske Imperium at gøre – at vi altid har haft med Det britiske Imperium at gøre. Mange mennesker har ment, at LaRouche enten overdrev eller ikke har erkendt, at Det britiske Imperium er brudt sammen for længe siden, men det står nu meget, meget klart, hvad det er, han har refereret til i fyrre år eller mere, og som er, at vi har med et Amerika at gøre, som i vid udstrækning er blevet overtaget af Det britiske Imperium, til en vis grad via Wall Street, men også i nogen udstrækning gennem efterretningsvæsenets og andres operationer. Beviserne herfor hober sig nu op – det er ikke længere sådan, at vi ligesom taler sort sprog om Det britiske Imperiums rolle. Vi ser beviserne vælte frem, ikke kun gennem implikation, men i deres eget navn – briterne indrømmer nu, i eget navn, at de er ude på at rive USA's regering ned; at gennemføre et kup mod USA's demokratiske valgte regering under Donald Trump. Der er mange eksempler på dette; jeg vil nævne nogle få for at give jer en smagsprøve. Londonavisen *The Guardian* har etableret en website, med navnet, »Modstand nu«, som opfordrer alle de amerikanere, der er oprørt over de forfærdelige begivenheder i Amerika; som er ude at demonstrere og måske kaster molotovcocktails; som fodrer pressen med historier om russisk overtagelse af Amerika, som kan gå direkte ind på vore websider og indsamle alle disse informationer for at forbedre folks kendskab til alle disse rædsler med Donald Trump. Alt dette begyndte naturligtvis, i offentlighedens øjne, med MI6-agenten Christopher Steeles udgivelse af det 35 sider lange, nu berømte dokument, fuld af absolut sindssyge, opdigtede historier om, hvordan Donald

Trump blev afpresset af russerne, fordi de tog ham på fersk gerning boltre sig med prostituerede, urinere på prostituerede og Gud ved ikke hvad. Og denne Christopher Steele, en MI6-agent, var blevet hyret af det Demokratiske Parti, Obama/Hillary Clinton-netværket, til at udføre dette bedrageri, som de begik; dernæst trådte FBI til og ønskede at fortsætte processen; de tilbød at hyre ham og gjorde det tilsyneladende, betalte ham for et eller andet, vi ved ikke med sikkerhed, hvad. Men dette dokument blev overgivet til FBI og andre efterretningstjenester; de erkendte, at der absolut ingen beviser fandtes for noget af det, men ikke desto mindre lækkede de det; det kom ud i pressen. Det blev grundlaget for at lancere denne, værre end McCarthy, heksejagt, dette kupforsøg, baseret på den idé, at det på en eller anden måde skulle være ikke alene forkert eller upassende, men decideret ulovligt at have nogen som helst kontakt med Rusland. En fuldstændig absurd idé. Som Trump selv mange gange har sagt, det er en god ting at være venner med russerne; tror I, vi ønsker en krig? Det ville blive en atomkrig; er det, hvad I promoverer?

Vi har altså en situation, hvor denne Steele, på trods af miskrediteringen, stadig skal afgive forklaring for Kongressen. Vi har det samme FBI, som grundlæggende set lækkede dette materiale til pressen og ganske åbenlyst siger, vi fik dette materiale fra GCHQ, det statslige britiske kommunikationshovedkvarter; det britiske NSA (overvågningstjeneste); så dette er alt sammen offentligt, ikke længere en hemmelighed; briterne gør, hvad briter gør. Vi skal se på, hvorfor? Hvorfor hader de Trump så meget?

Jeg vil minde folk om, at vi den 20. januar udgav en artikel i *EIR* af Helga Zepp-LaRouche, med titlen, »*The Foreign Power Corrupting U.S. Politics Is London, not Moscow*« (dansk: »**Den britiske efterretningstjeneste afslører sig selv i sine operationer mod Trump**«); og der er nu definitivt blevet demonstreret. Vi har nogle kongresmedlemmer, der tager dette

alvorligt; senator Grassley, en af de mest seniorsenatorer, Republikaner fra Iowa, der leder justitskomiteen i Senatet, har krævet, at FBI udleverer al deres korrespondance, deres efterretninger, alle dokumenter, de har om deres forbindelse til britisk efterretningstjeneste. Dette er vigtigt; jeg vil oplæse, hvad han skrev i sit brev til Comey (direktør for FBI):

*»Den idé, at FBI og folk associeret med Clintonkampagnen, skulle betale Christopher Steele (denne MI-agent) for at efterforske den Republikanske nominerede kandidat til præsidentskabet i opløbet til valget, rejser yderligere spørgsmål om FBI's uafhængighed af politik, så vel som også Obama-administrationens brug af lovens håndhævere og efterretningstjenester til politiske formål.«*

Dette er alvorligt; dette er alvorlige anklager. Kongresmedlem Nunes, den Republikanske leder af Husets Efterretningskomite, har krævet en høring den 12. marts, der som sine vidner vil have James Comey fra FBI; Mike Rogers fra NSA; John Brennan fra CIA og James Clapper, direktør for den Nationale Efterretningstjeneste. Det bliver ret interessant, for det her er forræderi, vi ser på. Vi ser en udenlandsk regerings samarbejde med korrupte lag i efterretningssamfundet om at gennemføre et kup imod vores valgte regering. Dette er ekstremt alvorlige anklager i stil med forræderi.

Jeg vil nævne endnu en ting. Greb Rusland ind i vores valg? Lad os antage, at det skulle være sandt, hvad det næsten sikkert ikke er, at russerne skulle have været involveret i hackingen af DNC og Podesta-e-mails; hvis de var involveret, hvad gjorde de så? For det første, så er dette ikke national sikkerhed; dette er et partis private e-mails, ikke spørgsmål om national sikkerhed. For det andet, som Robert Parry, en meget erfaren, ret berømt undersøgende journalist, mest berømt for sin afsløring af Iran/kontra-fupnummeret; som han sagde, enhver ægte journalist ville savle over den kendsgerning, at offentliggørelsen af disse dokumenter, uanset, hvordan de blev

offentliggjort, er sande (dokumenterne) – der er ingen, der afviser, at dette virkelig er de e-mails, der viser, at det Demokratiske Parti på ulovlig vis, eller i det mindste imod dets egne regler, manipulerede valget til støtte for Hillary Clinton mod Bernie Sanders, samt andre, alvorlige uoverensstemmelser. Ingen benægter dette; det er alt sammen sandt, det er ikke falske nyheder, men ægte nyheder. De falske nyheder er, at dette ikke bliver grebet af journalisterne som eksempel på den demokratiske proces med at få sandheden ud til det amerikanske folk. Næh, næh; det er en indgriben for at ødelægge den demokratiske proces fra en udenlandsk nation, russerne. Det er ironisk; det er sindssygt, men ironisk.

Jeg vil også nævne, at Lyndon LaRouche og vores organisation er ganske bekendt med denne proces. I en meget virkelig udstrækning, så får Trump 'LaRouche-behandlingen'. Vi kender disse korrupte lag i FBI; vi ved, hvordan de ulovligt og hemmeligt samarbejder med briterne, for sådan var den operation, der blev kørt mod LaRouche tilbage i 1980'erne, som førte til hans, og min og andres, fængsling, på vegne af Bush-administrationen, og af de præcis samme årsager: Lyndon LaRouche havde fremlagt, og Reagan havde vedtaget, et forslag til udvikling af et 'stråleforsvar' (**Det Strategiske Forsvarsinitiativ**) i samarbejde med russerne, for at gøre en ende på galskaben med Kissinger og briternes MAD, Mutually Assured Destruction (doktrinen Gensidigt Garanteret Ødelæggelse), som gik ud på, at russerne og amerikanerne begge havde atomvåben, rettet mod hinanden, parat til omgående at blive affyret; og det er sådan, vi holder verden sikker, ikke sandt? Hvilket vil sige, at vi ikke går i atomkrig med hinanden, for vi ved, at den anden side – at vi også bliver sprængt i luften. Og i mellemtiden kan Det britiske Imperium og dets dumme kæmpe i Amerika gå rundt i verden og føre kolonikrige, som i Vietnam, i hele Afrika og andre steder, hvor vi stopper, før det når fasen med atomkrig. Pointen med dette er selvfølgelig, at det holder verden opsplittet, og dét er Det britiske Imperiums hensigt. Kernen i det er at

forhindre USA i at samarbejde med Rusland; at forhindre Europa i at samarbejde med Rusland; for Imperiet er afhængigt af »del og hersk«, at holde verden opsplittet.

Så den samme proces, der blev udløst imod os, af de samme årsager, udløses nu imod Trump. Som I nok ved, så publicerede vi for nylig et dossier, på treårsdagen for Maidan-kuppet i Ukraine, (**»Obama-Soros 'farvede revolutioner'; Nazi-kup i Ukraine, 2014; USA, 2017?»**) hvor et neonazistisk kup åbenlyst blev støttet af Obama og Soros og Obamas agent dér, Victoria Nuland, som pralede med, at de havde brugt milliarder af dollar på at skabe anti-russiske NGO'er, på trods af det faktum, at de ledende elementer i demonstrationerne ikke var de fredelige demonstranter, men de nynazistiske grupper, der bar svastika-symboler på tøjet og viftede med portrætter af Stepan Bandera, Hitlers allierede i Ukraine under krigen (2. verdenskrig), og som kørte nedslagtningen af jøderne og polakkerne og russerne. Så dette var altså et kup, der skulle sætte nazister ved magten, støttet af Obama, Soros og andre; og præcis de samme personer er i dag involveret i operationen for at fælde USA's regering, den 'farvede revolution' imod Trump. Og igen, af den præcis samme årsag. I begge tilfælde skete det for at forhindre samarbejde mellem Europa og Rusland; for at forhindre samarbejde mellem USA og Rusland; for dette er kernen i Imperiet, Det britiske Imperium og i realiteten alle imperier, som på sæt og vis blot er ét og samme imperium, lige fra tiden med Det romerske Imperium, Det venetianske Imperium, Det byzantinske Imperium og sluttelig Det anglo-hollandske Imperium; det er i virkeligheden den samme kernegruppe, bestående af finansiell magt over finanserne og handelen på globalt plan ved at holde folk i krig med hinanden, så de ikke gør indsigelse, så ingen kommer sammen om at gøre oprør mod imperiepolitikken, der kontrollerer de globale finanser og den globale handel.

Det jeg ville frem til, er, at kuppet imod USA igen sker af disse samme årsager. For i den ultimative opdeling af verden,

bruger imperiet etniske opdelinger og religiøse opdelinger, og kamp om territorier og den slags ting, for at holde folk opdelte. Men den helt store opdeling er Øst imod Vest; den store opdeling er at bevare det 'demokratiske, frie Vesten', og det stadig 'diktatoriske, kommunistiske Øst' med Rusland og Kina; hold dem adskilte for enhver pris. Dette er grundlaget for, at vi kan forhindre, at nationer kommer sammen, hvilket én gang for alle kunne tilintetgøre selve ideen om imperium.

Hvad er så 'ideen om imperium'? Det er begrebet 'del og hersk', det er geopolitik versus win-win; dette er sandt nok. Men det er faktisk mere fundamentalt end som så. Det er grundlæggende set en opfattelse af mennesket som værende dyrisk af natur. Det er opfattelse af mennesket, der følger den darwinistiske idé om, at mennesket ikke er forskelligt fra dyrene; og Darwins teori om, hvordan dyr udvikles, er også forkert. Hans argument om, at dyreverdenen kun kan overleve gennem den bedst egnedes overlevelse, er forkert; men ikke desto mindre sagde han og hans samfundsdarwinistiske venner – Spencer osv. – grundlæggende set, at dette er menneskets natur. Dette er det menneskelige samfunds natur – den bedst egnede overlever; nogle mennesker fødes stærke, og disse stærke mennesker må kunne overvinde de svagere. Så kan de overleve i en verden med én imod alle; et eksistentialistisk helvede med én imod alle andre. Dette er kernen i Det britiske Imperium; de afviser totalt ethvert begreb om, at der kan findes fælles mål for menneskeheden, at der kan findes en win-win-politik, som Xi Jinping siger. Eller menneskehedens fælles mål, som Helga Zepp- LaRouche ynder at kalde det. Det bliver afvist. Hvis man tænker på Darwins ideer om evolution, så er de tydeligvis forkerte, først og fremmest, fordi de er baseret på ideen om, at ting udvikles ved at overvinde, besejre, nogen, der udgør en trussel mod én.

Men, hvor kommer evolutionen fra; hvad er den oprindelige forandring, som dernæst skaber den bedst egnedes overlevelse? Det er ubesvaret; og dette er naturligvis noget, som hr.

LaRouche i mange, mange år har talt om, og han har i særdeleshed refereret til den russiske videnskabsmand, Vernadskij. Som påpegede, at det biologiske univers blev foregået før livet, før biotiske handlinger, af et univers, som ikke desto mindre var under udvikling. Hvad fik det til at udvikle sig? Det var ikke den bedst egnedes overlevelse. Var det jerns overlevelse på bekostning af stål eller guld? Der findes en lovbundethed i universet, der tenderer mod udvikling hen imod højere og højere koncentrationer af energi; energigennemstrømningstæthed, der skaber betingelser, ved hvilke love af en højere orden kan finde sted. Hvilket sluttelig, med klorofyl, førte til fremkomsten af liv, og sluttelig, på samme måde, gennem positiv udvikling, ikke ud fra den negative udvikling med den bedst egnedes overlevelse, men en positiv udvikling, der, med den sluttelige fremkomst af dyr, og især af mennesket, går frem mod højere og højere koncentrationer af muligheden for at få en forøgelse af den relative befolkningstæthed, baseret på en højere evne til at organisere universet omkring visse principper (love). Og, hvad der er vigtigere, når man når til menneskehedens trin, så har man her at gøre med en art, der er i stand til at *undfly* det, Darwin så på; for vi er, ulig dyrene, ikke bundet og må leve inden for de begrænsninger, naturen frembyder, og den føde, som står til rådighed for os. Men vi har faktisk et intellekt. Vi er i stand til at se fremtiden, hvilket dyr ikke kan, og vi er i besiddelse af den kreative evne til at opdage universets love, hvilket gør det muligt for os dernæst at *organisere* dette univers; at skabe betingelser, hvor vi har højere og højere levestandarder med en større befolkningstæthed, og så fremdeles.

Dette er, hvad briterne afviser. De kunne muligvis acceptere det for sig selv, for at bevare deres egne udviklinger; men selve ideen om – for eksempel Malthus' argument – endnu en britisk, »genial«, sindssyg tilhænger af folkemord – hvor han siger, at der er en grænse for den menneskelige befolkning, fordi vi vil løbe tør for resurser. Men vi vil *aldrig* løbe tør

for resurser! Enhver opdagelse, mennesket har gjort, det være sig elektricitet af Ben Franklin, eller stråling af parret Curie, eller kernereaktioner, som Einstein opdagede; hver af disse opdagelser omdefinerer, hvad vore resurser er. Det eksempel, vi altid bruger, er, at, med fusionskraft bliver havvand en resurse. Og endnu bedre resurser såsom helium-3 på Månen, der kan sikre menneskeheden brændsel i al evighed, stort set. Vi omdefinerer vores egen eksistens. Og dette er en *human* idé om mennesket, i modsætning til det britiske, *dyriske* imperiebillede af mennesket, der retfærdiggør, at man, ikke alene mand og mand imellem, men nationerne imellem, har ret til grundlæggende set at have et slavesystem, et imperiesystem.

For at vende tilbage til den politiske side af dette, så, som jeg sagde: Det britiske Imperiums grundlæggende opdeling [af verden] har, rent historisk, været opdelingen af Øst vs. Vest. Rudyard Kipling, en af den britiske imperieperiodes genier, havde et berømt mundheld, der lød, »Øst er Øst, og Vest er Vest, og aldrig skal de tvende mødes«. De er nærmest to forskellige arter. Man kan selvfølgelig ikke tale om en underlegen art, i Asien, iflg. Rudyard Kipling, der faktisk *lovpriste* den britiske Rajah for at »bringe civilisationen« til inderne.

Jeg vil gerne påpege, at en ny bog er blevet udgivet inden for de seneste dage eller uger af Shashi Tharoor. I har sikkert hørt om ham. Han er en meget fremtrædende person, der i øjeblikket er parlamentsmedlem i Indien, en diplomat, en meget veluddannet mand, der har lanceret et totalt angreb mod briterne. Han har netop udgivet en bog med titlen, *Inglorious Empire: What the British Did to India* (Skammelige Imperium: Hvad briterne gjorde mod Indien). Han påpeger, blandt andet, at ideen om, at briterne [med britisk accent] i det mindste bragte en statsforvaltning og civilisation til de tilbagestående indere. Tharoor påpeger, at i 1700, før den totale, britiske overtagelse, var Indien den rigeste nation i

verden. Landet havde, iflg. ham, 27 % af verdens globale BNP; hvorimod briterne havde 1,8 %. Jeg ved ikke, om dette er sandt; jeg har endnu ikke læst hans bog. Men, han påpeger imidlertid noget, jeg *ved*, er sandt, nemlig, at, under briterne, sultede 35 millioner mennesker ihjel [i Indien] på ét år, i 1837, alt imens briterne udskibede hvede og andre fødeemner ud af landet, tilbage til Storbritannien. Det britiske argument var, at »vi ikke griber ind over for udbrud af hungersnød, for udbrud af hungersnød er naturens måde at give udtryk for grænserne for befolkningsstørrelsen. De er blevet overbefolket, og naturen trådte til for at udtynde den menneskelige hjord. Vi er trods alt moralske mennesker i Det forenede Kongerige, og vi tror på det moralske i kontrakter. Og at bryde en kontrakt om at sende hvede tilbage til Det forenede Kongerige ville være *absolut umoralsk*, blot fordi 35 millioner mennesker er ved at sulte ihjel.« Dette er ægte citater. Det er ikke noget, jeg finder på. For øvrigt påpeger Tharoor også, at 3,4 million mennesker døde under Winston Churchill. Han sammenligner Churchill med Adolf Hitler – en meget passende sammenligning.[1]

Så er der Opiumskrigen; jeg behøver ikke at gennemgå det. Jeg tror, at folk ved, at de forsøgte at formidle rent historisk, at Opiumskrigen handlede om, hvem, der kontrollerede opiummet. Langt fra. Dette var krige, som briterne lancerede for at ødelægge den kinesiske regering, der modsatte sig, at de bragte opium fra deres (englændernes) indiske rajaher, for at ødelægge Kinas befolkning, med det formål dér at gennemtvinge en lignende magt.

I dag ser vi præcis det samme. Vi kan ikke tænke på dette som tørre historietimer. Jeg ville have medbragt en bog, *Dope, Inc.*, men det glemte jeg – den bog, som vi første gang udgav i 1980'erne, ved navn *Dope, Inc.: The British Opium War against America*. Den er udkommet i flere udgaver, med den sidste, *Britain's Opium War Against the World*. De samme banker, der blev etableret i Hongkong for at køre opiumskrigen – Hong

Kong and Shanghai Bank, Standard and Chartered, Jardine Matheson-bankerne – disse samme banker gør det stadig i dag. Da HSBC blev taget i at hvidvaske narkopenge for et titals milliarder af dollars fra Colombia og Mexico ind i USA, sagde Obama-administrationen, »Der er ingen, der skal i fængsel. Vi smækker dem over fingrene, en lille bøde, og så kan de fortsætte deres arbejde med at handle med dope«; for *dope er den største forretning i hele verden*. Her i denne udsendelse har vi tidligere diskuteret det faktum, at lederen af FN's afdeling for narkotika [Eksekutive direktør for FN's Afdeling for Narkotika og Kriminalitet (UNODC)], Antonio Maria Costa, har fastslået den pointe, at, i disse kriseperioder, var disse banker *afhængige* af likviditeten fra narkohandelen; og i realiteten, hele tiden. Det er den største forretning i verden.

Som I ved, så, mens Obama legaliserede narkotiske midler i hele USA, støttede han åbenlyst både de nationale regeringer, der støttede narko, som i Colombia, hvor de underskrev en såkaldt »fredsaftale« med FARC, der ikke var andet end et kokain- og marihuanakartel; men han sørgede også for, at bankerne fik lov at fortsætte med uformindsket styrke, for det er dér, dope-forretningerne rent faktisk køres.

Nu har vi Trump, der fører en krig mod narko; endnu en årsag til, at briterne hader Trump, som de hadede LaRouche. Som I ved, så lancerede LaRouche en organisation ved navn Anti-Drug Coalition, der udgav et blad, der hed *War on Drugs*. Nu har Trump erklæret krig mod narko. Han har sat en general, general John Kelly, som chef for Homeland Security, og som er meget godt bekendt med narkokrisen og har aflagt forklaring for Kongressen om, at kun 20 % af den narko, der krydser grænsen fra Mexico, tages på dette tidspunkt; og en justitsminister, Jeff Sessions, der har tilbragt hele sit liv med at kæmpe imod denne legalisering af narko. Dette falder ikke i god jord hos briterne, kan jeg love jer for.

Til sidst vil jeg nævne, hvad Jason vil fortsætte med, og som

er, at, på hele banksiden af dette, så *foragter* de britiske, monetære systemer Hamiltons kreditsystem, som beror på kredit [modsat penge]. Penge er dumme; og det er, hvad briterne ønsker, folk skal være, *dumme*. De vil have et system baseret på penge, så bankerne kontrollerer strømmen af penge, og så pengene kan bruges til hvad som helst, der skaber profit, det være sig kasinoer eller horehuse. Ulig kreditsystemet, der blev etableret af Aleksander Hamilton og brugt af vore bedste præsidenter, kredit, der har en vision, der har en idé om fremtiden, hvis formål er at skabe noget, at skabe en bedre verden, at rent faktisk have blikket rettet mod fremtiden og forandre nogle ting på en måde, der er til gavn for befolkningens almene vel.

Jeg tror, at dette ligesom udstikker et miniaturebillede af Det britiske Imperiums Helvede, hvorfor de hader Trump. Netop nu er vi, måske for første gang i historien, i en position, hvor imperium kan afskaffes; muligvis for altid, hvis det lykkes os at skabe den form for kreative betingelser for menneskeslægten, der er baseret på menneskehedens fælles mål.

Og nu over til Jason.

**Jason Ross:** Det, du netop har gennemgået, Mike, gør det virkelig meget klarere, hvorfor der er så meget opposition til det potentiale, vi har netop nu, som virkelig er enormt. Nogle mennesker siger, at det Demokratiske Parti nu er en ulmende ruinhob. Det er en ret god beskrivelse af det, synes jeg. At de, i stedet for at tænke på, hvilken politik, de bør forfølge, hvad deres mission burde være, så er det blevet til en masse beskyldninger mod Rusland for alt muligt. Dårligt vejr? Giv Rusland skylden. Dårligt valgresultat? Giv Rusland skylden. Hacking af valget? Præsidentvalget var én. Hvad med Senatet? Hvad med Huset? Hvad med delstatskongresserne? Hvad med guvernør-skaberne i hele landet? Dette var generelt set ikke noget godt valg for det Demokratiske Parti.

Tænk på de muligheder, der *kunne* være, mht. at samarbejde med

Trump-præsidentskabet om initiativer, der nu er mulige. Lad os tage et eksempel. Dette er et klip fra pressekonferencen i går med Det Hvide Hus' pressesekretær, Sean Spicer. Manden, der stiller spørgsmål, er Newsmax' John Gizzy. Det handler om præcis den form for samarbejde, som burde finde sted. Lad os høre:

*John Gizzy: Tilbage under mødet og Deres åbningstale om bankerne, i den sidste kampagne, førte kandidat Trump en hård kampagne for en genindførelse af Glass/Steagall-loven, som ville opsætte en barriere mellem kommercielle banker og store investeringsbanker. Den blev selvfølgelig ophævet i 1999, ophævelsen underskrevet af præsident Clinton. Senator Sanders førte også valgkampagne over dette, bemærkede, at det var i Republikanernes valgplatform i Cleveland, og sagde i december, at han med glæde ville arbejde sammen med Trump-administrationen om genindførelse af Glass-Steagall.*

*Er der planer om, at præsidenten skal mødes med senator Sanders? Og er en ophævelse [han ville have sagt »genindførelse«] af Glass-Steagall på hans dagsorden?*

*Sean Spicer: Der er ingen aktuel plan om at møde ham. Jeg er sikker på, at, som han har gjort med flere andre kongresmedlemmer på begge sider af midtergangen, et møde vil blive aftalt på et tidspunkt. Vi har ikke noget på bogen lige nu, men hør, han har vist – og jeg mener i dag, eller i går, var endnu et eksempel; i dag endnu et eksempel – hans beredvillighed til at række over midtergangen, hans beredvillighed til at se til begge kamre, og ikke blot i erhvervslivet, men også fagforeninger og andre industrier, hvor vi kan finde fælles jordbund. Jeg mener, at, hvis senator Sanders og andre ønsker at arbejde med Det Hvide Hus inden for områder, om måder til at forbedre finansindustrien, så vil vi gøre det.*

*Gizzy: Er I stadig forpligtet over for at genindføre Glass-Steagall?*

*Spicer: Ja.*

**Ross:** Der var det! Det er atter blevet bekræftet ved en pressekonference i Det Hvide Hus, at Trump officielt har støttet Glass-Steagall. Dette er den mest afgørende lov, der kan få vort land på fode igen. Vi er meget glade her i LaRouchePAC; vi har netop udgivet en digital version af en brochure om *LaRouches Fire Love og Amerikas Fremtid på Silkevejen*. Det kan vi se på nu. Den vil også blive udgivet på tryk for at komme ud i landet i titusinder af eksemplarer. Det, vi her har sat sammen, er en **introduktion**, en gennemgang af, hvor vi står i verden lige nu, og en detaljeret gennemgang af politikken for LaRouches Fire Love.

De, der har fulgt vores webside, eller hvis man er en nytilkommen, kan dette være en introduktion. Hr. LaRouche udgav i juni 2014 et politisk program, **»Fire Love til USA's omgående redning«**, som, tilføjede han, **»ikke er en valgmulighed, men en uopsættelig nødvendighed«**. Når vi ser på disse love, når vi ser på den idé, der udgør den overordnede ledetråd, så ser vi, at der er en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Dét er nøglen til dette. Hr. LaRouche diskuterer dette mod slutningen, efter at have forklaret, hvad de Fire Love er for love. Han beskriver Vernadskijs anskuelse (faktisk LaRouches egen anskuelse) af, hvad det vil sige at være menneske – om mennesket og skabelsen. Han forklarer, at der er en idé, som man må forstå, når man tænker på økonomi set fra et menneskeligt standpunkt.

Som Mike fremhævede, så er resurser for menneskene ikke noget, vi finder i den vilde natur, ligesom en ko, der vandrer rundt og leder efter græs eller noget kløver at spise. Vi *skaber* resurser. *Vi er den eneste art på Jorden, der skaber resurser.* Faktisk, så er de fleste af de resurser, som vi benytter i dag, de fleste af de resurser, som vores liv foregår omkring, de fleste af de betingelser, som vi lever i, skabt, det er et menneskeskabt miljø; det er menneskeskabte resurser.

Tænk på alt det, der er en del af dit liv på daglig basis. Tænk på elektriciteten; tænk på de materialer, du kommer i kontakt med. Disse er for det meste slet ikke naturlige i den forstand, at de ikke er naturlige for en biologisk organisme som mennesket. Det vil sige, de er ikke resurser for lad os sige en flok chimpanser, eller sådan noget. Elektricitet, som vi frembringer ved hjælp af kul; ved at tage et klippestykke fra jorden og forvandle det til elektricitet, som vi kan overføre gennem tynde ledninger og bringe ind i hjem og foretagender og fabrikker for at skabe bevægelse, for at bringe lys, kommunikationer, varme, afkøling, alle disse ting. Dette er en resurse, vi har skabt. Resursen uran; et klippestykke i jorden, der nu er en kilde til utrolig energi for os. De materialer, som vi bruger – metaller, substanser, der aldrig har eksisteret nogetsteds på Jorden, undtagen når vi skaber dem; plastik skabt af olie. Man finder ikke plastik nogen steder i Jordens skorpe; man finder olie. Aluminium, metallet, findes ikke på planeten – undtagen måske på en meteorit; aluminium er en ren, menneskelig skabelse. Der findes intet, ikke så meget som et gram af det i Jordens skorpe. Så vi skaber resurser.

Når vi opererer økonomisk på den måde, der er karakteristisk for den menneskelige art som helhed over lang, historisk tid, over økonomisk tid, kan vi få enorm udvikling og omskabe vores forhold til naturen. For at gøre dette, er der nogle skridt, der kræves; nogle aspekter af lovgivning og nogle specifikke forslag til en politik. I denne brochure om Amerikas rolle i Silkevejen gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love. Det første skridt er en genindførelse af Glass-Steagall; dette er den afgørende lov, som I netop hørte blev rejst som et spørgsmål under pressekonferencen i Det Hvide Hus. Dette var Roosevelts politik, der opdelte bankerne i kommercielle banker og investeringsbanker; som gjorde det muligt at få udlån ud til realøkonomien på en sikker måde. Hvor banker kun var engageret i typiske lån og ejendomslån og den slags ting; ikke i spekulativ investering. Når banker gør det, kan

regeringen forsikre dem. Med Glass-Steagall genindført vil vi gøre det muligt at få finansiering derud til langfristede projekter. Som de grafiske kort i dette afsnit indikerer, har vi haft en enorm mængde – milliarder af dollars; jeg mener, det var \$4,5 billion fra Federal Reserve (USA's centralbank), og lige så meget eller mere fra den Europæiske Centralbank. Enorme mængder penge er blevet skabt og sat ind i banksystemet; og næsten ingen af dem kommer ud i realøkonomien.

Så hvis man skal forsøge at finansiere en økonomisk genrejning, hvis man forsøger at skaffe kredit til langfristede projekter, som at genopbygge dæmningerne, der er forfaldne i hele landet; som at påbegynde byggeriet af et højhastighedsjernbanenet; dette er projekter, der koster milliarder. Men, milliarder af dollars er blevet smidt ind i banksystemet, og de er ikke gået til noget; de bliver bare dér. Med Glass-Steagall gør vi det muligt for banksystemet igen at agere på en langsigtet måde; og vi skiller os fra disse bankers bankerot. Lige nu er hele banksektoren ved at nedsmelte totalt; en smule mere i Europa, ser det ud til, end her, men det er en offentlig hemmelighed. Dette banksystem vil ikke eksistere ret meget længere i verden. Hvad skal erstatte det; og hvad vil grundlaget for den måde, dette nye banksystem opererer på, blive?

Dette bringer os til den anden lov; en ny nationalbankinstitution. Alexander Hamiltons principper, det, han gjorde som grundlaget for økonomi – og i den digitale brochure kan I finde links, hvor I selv kan læse Alexander Hamiltons hovedrapporter til Kongressen. De er tilgængelige. Det er ting, der er et virkeligt højdepunkt i økonomisk fremgangsmåde. Vi gennemgår, hvordan en ny nationalbank ville operere. Dette er virkelig afgørende. For at gøre det muligt at få langfristede investeringer til milliarder af dollars, må vi have en ny fremgangsmåde. I har måske hørt i pressekonferencen, hvis I lyttede til det hele, at et tema

gentagne gange tages op fra Det Hvide Hus lige nu, uheldigvis; det er ideen om partnerskaber mellem det offentlige og det private. At dette skulle være måden, hvorpå de billioner af dollars til infrastruktur, som præsident Trump har krævet, kan finansieres. Det vil ikke fungere; det vil ikke fungere. For det første, med mindre man får Glass-Steagall, så vil man ikke få en sådan finansiering; men et andet aspekt er, at offentlige/private partnerskaber kræver projekter, som man kan investere i, som direkte vil tilbagebetale investeringen. Et offentlig/privat partnerskab for at restaurere LaGuardia Lufthavnens terminaler; OK, det kunne måske tiltrække finansiering.

Men hvad med projekter, der ikke vil betale sig tilbage i flere årtier? Hvad med et nationalt højhastighedsjernbanenet? Hvad med byggeri af nye kraftværker? Hvad med investering i langfristet forskning og udvikling, såsom rumprogrammet? Det er her, hvor der ikke kommer en direkte tilbagebetaling, at der er en specifik, unik rolle, som skal spilles gennem et nationalbanksystem; hvor nationens forøgede produktivitet som helhed er tilbagebetalingen, så at sige. Ved at dirigere investeringer på måder, der gør hele nationaløkonomien mere produktiv, så er der faktisk ingen omkostninger ved at opbygge infrastrukturen. USA's transkontinentale jernbane kostede noget mht. den fysiske indsats, det krævede at bygge den; men indkomsterne for denne investering, [var] den nye nationaløkonomi, som den skabte. Den nye *nation*, som den skabte, hvor man kunne rejse fra kyst til kyst på under en uge, i modsætning til de tre uger, som det ville have taget før. Man skulle tage til Panama over land, og dernæst fortsætte med skib op igen til USA's vestkyst. At få en jernbaneforbindelse i stedet forandrede nationen rent samfundsmæssigt; den forandrede nationen økonomisk på en dybtgående måde. Udviklinger kunne nu finde sted; økonomi var mulig. Adgang til forsyninger og materialer og markeder og ideer og infrastruktur; dette udvidedes.

Så igennem et nationalt (statsligt) banksystem gør vi det muligt at tiltrække den form for kredit, der eksisterer rent potentielt, og dirigere den til projekter, der har langsigtet gavn og tilbagebetaling. Og vi bliver ikke bundet af at lede efter måder, hvorpå disse projekter kan omsættes til penge; hvilket er en afgørende fejl ved synspunktet om offentlig/privat partnerskab. Ofte, hvad disse ting gør, er, at de tjener penge på allerede eksisterende programmer ved at privatisere dem og så få brugerbetalingen eller indkomsten fra dem. Så vi må have en ny nationalbank. De \$1 billion, som præsident Trump har nævnt, er alt for lidt.

For et par uger siden mødte jeg lederen af det Amerikanske Selskab for Civilingeniører. Det var dagen efter talen om nationens tilstand (28. feb.), hvor Trump havde gentaget sit krav om \$1 billion. Denne ingeniør sagde, »Det er ingenting! Det er ingenting, sammenlignet med, hvad vi har brug for«. Det Amerikanske Selskab for Civilingeniører har udgivet deres rapport, der siger, at vi har brug for \$3,6 billion i investeringer blot frem til 2020. Og det er uden tanke for sådan noget som et helt nyt højhastighedsjernbanenet; det er kun til reparationer og til at få vores infrastruktur op i en anstændig form. Så med de enorme mængder, der er involveret, så er dette ikke noget, der vil få nogle mennesker til at udstede nogle lån til rentesatser, man vil have råd til. Det vil blive gennem national kredit på Hamiltons måde; og vi gennemgår [i brochuren], hvordan vi får dette til at ske.

Dette bringer os frem til den tredje lov, som vi diskuterer. At, når man investerer kredit, så må man have en måde, hvorpå man kan måle, om man forøger produktiviteten. Hvad er standarden for produktivitet i en nationaløkonomi? Er standarden for økonomisk værdi, at man tjener penge? Er det, at man sætter noget til salg, som folk er villige til at betale for? Det kan det ikke være! Folk betaler for alle mulige værdiløse ting; folk begår fejltagelser, når de bruger penge. Ideen om, at penge er et mål for værdi, er simpelt hen

usand. Den måde, som LaRouche ser dette på, er i stedet med ideen om en økonomisk platform. At, når vi går til et højere niveau af energi, for eksempel, en højere kilde til energi, så har vi ikke alene mere af en energiresurse, men den lader os også gøre nye ting. På denne grafiske fremstilling [Fig. 1] ser man overgangen fra træ til kul, som fandt sted hen over en 50-årig periode fra 1850 til 1900. Kul er mere praktisk end træ, for man kan gøre en masse fine ting med træ, som man ikke kan gøre med kul; såsom at lave møbler eller bygge et hus. Man bygger ikke et hus med kul. Men kul lader én gøre nye ting. Olie og naturgas er mere energitætte; de lader én gøre nye ting – forbrændingsmotoren, elektricitet, flyvning. Man vil ikke have en flyvemaskine, der flyver på kul; og slet ikke på træ. Så kommer det potentiale, man kunne have for nutiden – fission, fusion; højere energiniveauer, der er tusinder, ja hundrede tusinder af gange mere kraftfulde end den kraft, der er tilgængelig i kemiske substanser.

Her ser man et eksempel fra før den transkontinentale jernbane [Fig. 2], hvor man ser, hvordan rejsetiden fra New York var forskellig fra 1830 til 1857. Hvordan vejbyggeri, men faktisk for det meste udvidelsen af jernbanen, gjorde det muligt at integrere denne del af nationen på en langt tættere måde. Tænk på denne storslåede, nye idé, du har fået; en ny måde at gøre tingene bedre på. Kan man tjene flere penge, hvis man kan udskibe ens varer længere og hurtigere og lettere? Selvfølgelig. Men tænk over det, det betyder, at en god idé, en bedre måde at gøre tingene på, kan spredes lettere. Folk kan lettere bevæge sig rundt. Vi er ved at blive en ny slags nation.

Når vi tænker på den form for platform, som vi skaber, så må vi først og fremmest tænke på, hvad vores energikilde er. Hvad er vores evne til at forandre naturen, så den passer til vore behov og vore forhåbninger for fremtiden? Og det er hævet over enhver tvivl, at de største fordele, den største chance for at opnå dette, ligger i fusionskraft. Mængden af potentiel energi

i fusion er bogstavelig talt over en million gange over det, man får fra kemisk energi. Sidstnævnte vil ikke forbedres gennem større effektivitet, med bedre gasturbiner eller sådan noget; det er simpelt hen forskellen mellem de elektronbindinger, der holder et molekyle sammen, versus det, der foregår i en atomkerne, som holder den sammen. Energimængden i en atomkerne er simpelt hen over en million gange større end de elektriske bindinger, der holder et molekyle sammen.

Som Mike nævnte, så bliver deuterium i havvand til en resurse; bliver til et brændsel for fusion. Bliver til et vidt udbredt tilgængeligt fusionsbrændsel, i modsætning til den form for geopolitik, vi ser i dag, mht. adgang til energiresurser. At energi til at blive til en virkelig art, der rejser i rummet, kun vil fremkomme med fusionskraft. Hvis det tager flere måneder at komme til Mars, er det ikke rigtigt under ens kontrol. Hvis det er umuligt at afbøje en asteroide, der vil tilintetgøre alt liv på Jorden, fordi man ikke kan nå den i tide; tænk på den grundlæggende set uendelige værdi, det har at have udviklet fusion.

Det, vi dækker i denne brochure, er i sin kerne en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Vi afslutter med en forståelse af, hvad denne menneskelige identitet er; hvad kreativitet er; og hvordan den bliver angrebet. De britiske angreb, som Mike netop har fortalt om, og som eksplicit ses inden for områderne af politik eller i Opiumkrigen, i felterne som militæret eller økonomi. Det eksisterer også i kulturens verden, i videnskabens verden, i de kulturelle forandringer, vi har set i løbet af de seneste 100 år eller så; med omdefineringen af videnskab, der begyndte omkring år 1900, hvor Bertrand Russell – i en æra, hvor Planck og Einstein var i færd med at revolutionere verden – forsøgte at dræbe videnskaben og forvandle den til matematik. Denne britiske intrige var utroligt succesrig; som det i dag bevidnes af den totale beundring for ideen om kunstig intelligens, for

eksempel. Folk forstår ikke naturlig intelligens; hvad det vil sige at være et skabende menneske.

Dette aspekt er noget, som universet responderer på. Vore opdagelser er aldrig fuldt ud korrekte; vi ved aldrig alting fuldt ud. Men de opdagelser, vi kan komme frem til, har stadig en voksende magt over naturen; på trods af, at de aldrig helt er ligesom, aldrig helt indfanger essensen af, hvordan universet fungerer. Det faktum, at denne aftagende ufuldkommenhed korresponderer til en voksende magt, uden nogensinde helt at få alting rigtigt, mener jeg taler stærkt for det faktum, at det er en skabende *proces* i sig selv, som er en fællesnævner mellem vort intellekt og universet som helhed. Hvis vi kan få adgang til dette, er de økonomiske potentialer uendelige. Vi kan udvikle fusion som en energikilde; vi kan revolutionere vores forhold til råmaterialer. Vi kan gøre en ende på truslen om tørke ved at udvikle kontrol over vandcyklussen; på samme måde, som vi ikke blot håber på, at der vil vokse noget mad i vores køkken, som vi kan spise. Vi sår og planter mad, vi har landbrug, vi transporterer det. Vi kan udvikle et lignende forhold til vand, hvor vand er noget, vi transporterer, hvis det er nødvendigt; at vi kan ændre vejret, hvis vi kan styre det; at vi tager direkte fra havene, når det behøves. Vi kan virkelig transformere os selv som art; og vores nuværende potentiale er virkelig enormt. Med åbningen for samarbejde med Rusland, som vi ser fra Trump-administrationen, med møder mellem militære topfolk i USA og Rusland. Med den forestående konference om Bælt & Vej-initiativet i Beijing i maj, som vil være en virkelig chance for USA til at ophøre med at spille en fjendtlig rolle over for dette Nye Paradigme, som under Obama og Bush; og i stedet gå med i det og give en særlig form for lederskab, som faktisk kun kan komme fra USA. En unik form for potentiale, som vi kan tilbyde verden, som i rummet, som i fusion, og som i andre ting.

Har du noget at tilføje?

**Billington:** To korte bemærkninger. Med hensyn til national bankpraksis, slog det mig, da du talte om det, at vi har hørt fra folk i USA's regering, der har været involveret i at forsøge at få kinesiske investeringer til USA, at de altid løber ind i det anti-kinesiske, anti-russiske, neokonservative hysteri i Kongressen, så snart, det drejer sig om et større projekt. De siger, »Åh, nej, vi kan ikke lade kineserne få dit og dat«. Men de sagde til os, at kineserne selv ville være absolut lykkelige for at tage deres enorme reserver i amerikansk statsgæld, der nu intet indtjener med de nulrentesatser, der anvendes; og, da de ikke så godt, projekt for projekt, kan sætte dem i noget i USA, da at sætte dem ind i en nationalbank – en infrastrukturbank – hvor de sandsynligvis ville få et højere afkast. Men, hvad der er vigtigere, så ville disse penge komme ud at arbejde; de ville komme ud at arbejde for at opbygge en nation. Ikke deres nation i dette tilfælde – vores; hvilket, som civilingeniørfolkene sagde, vi har desperat brug for. Så kapitalen, ud over at generere national kapital, så er der institutioner i verden, der ville være mere end villige til at sætte kapital ind i en sådan bank; som bliver forvandlet til faktisk rigdom. Pengene udgør ikke værdien; værdien ligger i infrastrukturen, i transformationen af naturen, der finder sted som følge af en kreditpolitik, der kommer fra en nationalbank.

Og ellers vil jeg blot gentage, at dette er et tidspunkt i historien, hvor vi, faktisk for første gang, har chancen for at tilintetgøre ideen om imperium. Helga Zepp-LaRouche siger ofte, at folk vil sige, »Det er en ønskedrøm; den menneskelige natur er trods alt ond. Der vil altid være onde mennesker«. Jo, selvfølgelig; men pointen er, at vi står på randen af, at menneskeheden som helhed kommer ud af barndommen – bliver voksen. I stedet for søskende, der skændes med hinanden og kaster spaghetti efter hinanden, så har man en verden, der anerkender den andens fordel – som det blev sagt ved den Westfalske Fred – og ideen om, at vi kan lære at mestre de

store kulturer på Jorden; det være sig den konfucianske kultur, Gupta-kulturen eller Abbaside-kalifatet i Bagdad. At vi forstår, at Jordens store kulturer alle har perioder med storhed og perioder med mørke tider. Men ved at række ud for at finde disse store øjeblikke i alle kulturer, har vi potentialet til at skabe en verden, hvor ideen om den darwinistiske bedst egnedes overlevelse kan blive smidt på historiens skrotbunke; og vi begynder rent faktisk at have muligheden for, at alle mennesker kan opleve deres virkelige menneskelighed – deres skabende evner til at gøre noget, der vil få varig værdi for menneskehedens fremtid.

Der står vi. Vi har denne mulighed i vore hænder. Folk må lære at bryde gennem pessimisme, kynisme, frygt, og erkende det enorme potentiale, som vi har lige foran os, i vore hænder på dette tidspunkt i historien; og leve op til dette ansvar, og til denne enorme chance.

**Ross:** Storartet! Vi viser websiden endnu engang på skærmen, så I kan finde vores rapport om Amerikas rolle i den Nye Silkevej. Hvis I lytter, så er det [lpac.co/us-joins-nsr](http://lpac.co/us-joins-nsr) for den Nye Silkevej. Nyd rapporten! Jeg håber, den er til hjælp i jeres organisering.

## Se digital brochure: LaRouche's Four Laws and America's Future on the Silk Road

1] Se: TEMA: BEFOLKNINGSREDUKTION: »Briterne sultede flere end 60 millioner indere ihjel, men hvorfor?«

---

# Hvorfor USA, Rusland, Kina, Indien og Tyskland må overvinde geopolitik. □

## Af Helga Zepp-LaRouche

29. januar, 2017 – Verden er så sandelig af lave. Men én ting er helt sikkert: Den aktuelle, mangesidige krise vil ikke blive overvundet efter gamle opskrifter, og slet ikke ved hjælp af geopolitiske skaktræk, 'farvede revolutioner' à la George Soros eller den måske knap så liberale udgiver af *Der Zeit*, Josef Joffes gammeltestamentlige 'Øje for øje ...'. I stedet har vi brug for et højere fornuftsplan, som definerer alle verdens nationers fælles interesse. Præcis dette plan er netop blevet demonstreret af den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov i hans seneste tale for den russiske Duma, hvor han foreslog en alliance mellem Washington, Moskva og Beijing for at finde løsninger på de globale udfordringer.

Med en modifikation af Schillers digt, »Ved det nye århundredes begyndelse« (*Der Antritt des neuen Jahrhunderts*) kunne man næsten sige: »To magtsystemer strides om eneherredømmet over verden«, nemlig det gamle, geopolitiske, krigsbefordrende system og så det nye, fremtidsorienterede paradigme for menneskehedens fælles skæbne. Repræsentanterne for den første, til undergang dømte, hidtidige, neoliberale globaliseringsorden reagerer på det opfattede tab af magt med verbale udbrud, der opfylder de kliniske betingelser for betegnelsen hysteri. Der er øjensynligt heller ikke megen ære blandt tyve i denne lejr, f.eks. de forskellige fraktioner. Det bedste eksempel: Theresa Mays besøg i Washington, som havde til formål at »indhegne« den nye, amerikanske administration i Det britiske Imperiums »fold«. I modsætning hertil er den nye orden orienteret mod ganske andre principper, en orden, som baserer sig på win-win-samarbejdet

omkring Kinas Nye Silkevej, og som hastigt ekspanderer.

Den vigtigste intervention i denne henseende kom fra Sergei Lavrov: »Vi mener, at opbygningen af relationerne mellem Rusland, USA og Kina hverken er ekskluderende eller involverer projekter, som vækker bekymring for andre stater; disse relationer er åbne og fair. Jeg er overbevist om, at Ruslands, USA's og Kinas økonomiske strukturer på mange måder komplementerer hinanden i materiel og økonomisk henseende.« Disse tre nationer kunne ligeledes med hensyn til internationale sikkerhedsspørgsmål spille en vigtig rolle. Rusland og Kina har allerede haft et godt samarbejde inden for dette område og forventer, at Donald Trump, der allerede har udtalt, at USA ikke længere vil blande sig i andre landes interne anliggender, ligeledes vil samarbejde.

Talskvinde for det Kinesiske Udenrigsministerium, Hua Chunying, støttede omgående det russiske forslag om et trilateralt samarbejde mellem disse tre nationer, som alle har global indflydelse og er permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd. De har et stort ansvar for stabilitet og udvikling, sagde hun.

Hvis Donald Trump skulle vælge et tæt samarbejde med Rusland, Kina og Indien, ville dette virkelig være enden på geopolitik. Frygten for noget sådant drev øjensynligt den britiske premierminister Theresa May til, som det første, udenlandske statsoverhoved, at opsøge Trump og dér uden pauser rave løs om den vidunderlige relation mellem Reagan og Thatcher, som har »eksistensen af den moderne verden« at takke for. Denne angloamerikanske særlige relation måtte nu atter overtage lederskabet for den nye tidsalder, iflg. May. *London Times* påpegede, at May på ingen måde undervurderede Trump, men derimod ville »tappe ind« i den stemning, der havde ført til Brexit, som vigtige, ideologiske broer til Trumps Hvide Hus. *Financial Times* fantaserede over en anden hensigt med Mays mission, nemlig at udnytte denne særlige relation til at splitte Rusland og Kina gennem alle mulige koncessioner og

manipulationer. *New York Times* havde overskriften: »Britisk tilpasning til Trump sætter europæisk orden på spil«, med en hentydning til Trumps negative holdning til EU.

Den totale virkelighedsfornægtelse hos tilhængerne i den geopolitiske fraktion fremavler sære blomster. Således skriver Joffe som argument imod Trumps protektionistiske forholdsregler, at globaliseringen havde »skabt en eventyrlig rigdom, som oppebar den storslåede socialstat og afbødede stødene for taberne. Protektionisme er til gavn for favoriserede industrier, men lader landet forarme – de svage først«.

Det er den klassiske, neoliberale »narrativ«; at det er fantastisk, at kasinoøkonomiens profitmagere er blevet eventyrligt rige og dernæst spiser taberne af med almisser, og herved fremstiller sig selv som ædle. Det er netop som en modstand imod dette snæversyn, at Brexit, valget af Trump og den italienske folkeafstemnings Nej til forfatningsændring var rettet. Joffes konklusion, nemlig, at Europa måtte overtage USA's rolle, »for at redde den liberale verdensorden«, er lige så latterlig som avisen *Die Welts* spørgsmål: »Bliver kansler Merkel en modspiller til den amerikanske præsident Trump og leder af det frie Vesten?« Norbert Röttgen – fra partiet CDU – føler øjensynligt tilsvarende ambitioner for sig selv og overgår sig selv den ene gang efter den anden. Han vil gå i opposition til Trump med »nye selskabs-alliancer« og sætter i denne henseende øjensynligt sine forhåbninger til folk som McCain.

Der findes kun én sikker måde, hvorpå den her skitserede uorden kan overvindes: Et højere fornuftsplan for alle verdens nationers fælles interesser må etableres, og på hvilket plan de formentlige modsætninger forsvinder. Grundlaget for overvindelse af denne krise udgøres af de Fire, grundlæggende, økonomiske Love, som Lyndon LaRouche har defineret:

**\* Som den første, bydende nødvendige forholdsregel må det**

transatlantiske finanssystems truende sammenbrud, der vil blive langt værre end det i 2008, forhindres gennem genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven. Under anførsel af LaRouche Politiske Aktionskomite er mange organisationer i USA i øjeblikket mobiliseret for at forøge presset på Trump for at holde sine valgløfter og senest i sin Tale om Nationens Tilstand (den 28. februar) indføre Glass/Steagall-loven i dens oprindelige form fra 1933.

\* **For det andet**, så må der skabes en Nationalbank i Alexander Hamiltons tradition, og hvis absolut eneste formål må være, strengt efter principperne for fysisk økonomi at finansiere investeringer i infrastruktur, industri og grundforskning, som øger arbejdskraftens og den industrielle kapacitets produktivitet, og således frembringer fuld, produktiv beskæftigelse.

\* **For det tredje** må et internationalt kreditsystem efter de samme principper muliggøre et langfristet, internationalt samarbejde omkring genopbygningen af verdensøkonomien.

\* **For det fjerde** må det fremtidsorienterede, højere plan etableres, som er nødvendigt for at skabe en virkelig fredsorden, gennem et internationalt samarbejde omkring et forceret program for at virkeliggøre kernefusionsteknologien, der vil give menneskeheden sikkerhed for forsyningen af energi og råstoffer, samt omkring udforskningen af rummet.

Hvis Trump tager imod Lavrovs tilbud, og der kommer et konstruktivt samarbejde mellem USA, Rusland og Kina, vil et sådant win-win-samarbejde også være inden for rækkevidde for alle andre nationer. De første kontakter mellem Trump og den indiske premierminister Modi har allerede ført til positive hensigtserklæringer.

Under disse omstændigheder må Tyskland tilslutte sig denne nye, strategiske alliance. Der er i vores egeninteresse at samarbejde med USA, Rusland, Kina, Indien og mange andre

stater omkring den økonomiske opbygning af Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, såvel som også at gå i gang med den lange udsatte opgave med at industrialisere Afrika. Kun på denne måde vil flygtningekrisen blive løst på en human måde og til dels gøre godt for det faktum, at vi så længe har set passivt til, hhv. tilladt, at Bush', Obamas, Blairs og Camerons angrebskrige i Sydvestasien fandt sted; at de europæiske regeringer indirekte eller delvist støttede disse krige.

Den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier har ret i sin iagttagelse, at, med valget af Trump, er det 20. århundredes gamle orden endegyldigt forbi. Og det er en meget god ting. Det påhviler os alle at bidrage til, at den nye orden vil retfærdiggøre menneskets sande identitet som kreativ skabning, hvor vi koncentrerer os om de store opgaver, som vi alene, blandt alle eksisterende, levende væsner, kan løse. Til dette hører sådanne spørgsmål som selve livets karakteristik, den menneskelige kreativitets rolle i universet og udviklingsprincippet i universet, som, ifølge vores nuværende erkendelsesniveau, består af henved to billioner galakser. Og ikke mindst, spørgsmålet om realiseringen af en skøn karakter ved hjælp af den æstetiske opdragelse.

---

## **Trump og de britiske royale har slet ikke en »særlig relation«**

*30. jan., 2017* – Den amerikanske præsident Donald Trump udviser stærk modstand mod at blive kontrolleret af Londons imperie-elite. På trods af den britiske premierminister Theresa Mays forsøg på at spille en Margaret Thatcher med den

»russiske trussel«, reagerede Trump stærkt, om end sarkastisk, under deres fælles pressekonference, hvor en reporter fra BBC angreb ham omkring flere af hans politikker. Traditionen tro havde May, som besøgende regeringsleder, valgt den første spørger. Da BBC-reporterens ords kvalder endte, sagde Trump til May: »Var det, hvad du valgte som det første spørgsmål? Der røg den særlige relation.«

Londonavisen *Sunday Times*, og nu også alle andre aviser i UK, rapporterer, at Trump ønsker at undgå Prins Charles fuldstændigt under et forestående statsbesøg til UK, fordi Trump har aversion mod at blive belært om klimaforandring.

»Han vil ikke finde sig i at blive belært af nogen, ikke engang et medlem af kongefamilien«, citerer *Sunday Times* en kilde i Det Hvide Hus. »For at sige det ligeud; de bør tænke sig om to gange, hvis de vil sætte Trump og Prins Charles sammen i det samme lokale.«

Charles på sin side udsendte søndag en tweet, der direkte fornærmede Trump. I mellemtiden kræver en appel, der har fået en halv million underskrifter i UK, at Dronningen ikke mødes med Trump; måske aflyser hun det og sparer ham for prøvelsen.

---

**RADIO SCHILLER den 30. januar  
2017:**

**Hvad vælger Trump? Den  
»særlige relation« til**

# Storbritannien, eller Rusland/Kina/Indien?

Med formand Tom Gillesberg

---

## Theresa Mays besøg i Det Hvide Hus var klassisk, britisk, geopolitisk intervention

27. jan., 2017 – Fra første øjeblik, hun åbnede munden på et møde i det Republikanske Parti den 26. jan., gjorde den britiske premierminister Theresa May det klart, at hendes besøg i Washington havde til hensigt at sikre, at præsident Donald Trump ikke forvilder sig bort fra den britiske, geopolitiske fold. Med stor fanfare meddelte hun i en fælles pressekonference i dag i Det Hvide Hus, at Hendes Majestæt Dronningen havde inviteret Trump til et statsbesøg senere på året, og at han havde accepteret indbydelsen.

May kartede rundt i den »særlige relation« *ad nauseam* (så man var ved at kvæles i det ...) og nævnte Ronald Reagans og Margaret Thatchers samarbejde og udgød, at »vi har gjort alting sammen ... vi skabte den moderne verden«, og nu »har vi muligheden for – ja, ansvaret for – at forny den særlige relation for denne nye tidsalder – muligheden for atter at lede sammen.«

Lede hvorhen? Hen til at støtte NATO 100 %, f.eks. I dagens

pressekonference erklærede May, at dette var Trumps standpunkt, selv om han knap nok nævnte dette. Som hun sagde i går aftes, »Amerikas lederskabsrolle i NATO – støttet af Storbritannien – må være det centrale element, omkring hvilket Alliancen er bygget.«

May advarede skarpt Republikanerne om, at politikken over for Rusland bør være den, »at engagere, men være varsom« – engagere med Rusland ud fra en styrkeposition og forsikre de østeuropæiske nationer om, »at deres sikkerhed ikke står på spil«. I dagens pressekonference svarede Trump på et spørgsmål om den mulige ophævelse af sanktionerne mod Rusland, at, alt imens det var for tidligt at sige noget om dette, så »håber jeg, vi får et fantastisk forhold til Rusland. Hvis vi sammen går efter ISIS, vil jeg anse det for at være en god ting ... Hvis vi kan få et fremragende forhold til Rusland og Kina, er jeg helt for. Det ville være en enormt aktiv.«

May indskød hurtigt, at hendes regering insisterer på, at sanktionerne fortsætter, indtil Rusland fuldt ud agerer i overensstemmelse med Minsk-aftalerne. Uenighed omkring nogle spørgsmål er naturligt, tilføjede hun koket, men formindsker ikke den tætte relation.

Under drøftelser af kampen mod Daesh og islamisk ekstremisme, sagde May ved GOP-mødet, at »vi må arbejde internationalt«, men dette betyder tilsyneladende ikke en afvisning af regimeskift. Hun understregede, at et sådant samarbejde betyder ikke alene en sikring af »en politisk løsning i Syrien, men også at udfordre alliancen mellem det syriske regime og dets støtter i Teheran«.

May udtrykte sin bekymring over, at lande med »meget lidt tradition for demokrati, frihed og menneskerettigheder – især Kina og Rusland – er blevet mere selvhævdende inden for globale anliggender« og rejste frygten for, at der kunne komme en 'formørkelse' af Vesten i betragtning af den finansielle krise »og dens nedfald«, tab af tillid i Vesten i kølvandet på

11. september og »vanskelige militære interventioner i Irak og Afghanistan«. »Ansvaret for at lede« betyder ikke en tilbagevenden til »fortidens forfejlede politikker«, sagde hun. Men vi kan ikke stå passivt og se til, »når truslen er reel. Vi må altid gå i brechen for vore venner«.

*Foto: USA's præsident Donald Trump og Storbritanniens premierminister Theresa May i Det Hvide Hus under hendes besøg. Over deres hoveder ses et protræt af Thomas Jefferson, en af USA's grundlæggende fædre og hovedforfatteren af Uafhængighedserklæringen (fra britisk koloniherrredømme, selvsagt), og senere USA's tredje præsident, og over ildstedet et portræt af George Washington, en anden af de grundlæggende fædre, der stod i spidsen for den amerikanske hær i Uafhængighedskrigen mod briterne, og senere blev USA's første præsident ...*

---

**Solen er gået ned for Det  
britiske Imperium;  
Tiden for et Nyt Paradigme er  
kommet!  
Inkl. uddrag af interview med  
EU-parlamentsmedlem Marco  
Zanni**

*Den aktuelle frontlinje her i USA, langs med hvilken denne kamp om USA's sjæl bliver udkæmpet, er kampen for at genindføre Glass-Steagall som landets lov i USA. Vi cirkulerer*

fortsat appellen, som kan ses på [www.lpac.co/trumpsotu](http://www.lpac.co/trumpsotu). (Appellen på dansk her). Denne appel kræver, at Donald Trump, senest ved sin Tale til Unionen den 28. februar, engagerer sig forpligtende over for den fulde, strengt originale Franklin Roosevelt bankopdeling, Glass/Steagall-loven – som han krævede under sin valgkamp. Det er om præcis én måned, og det er vores mål at få 10.000 underskrifter på denne appel. Vi vokser støt, men vi må vokse meget hurtigere.

Denne kamp finder sted parallelt med den aktuelle mobilisering, som blev igangsat af hr. LaRouche i mandags, for at afvise Steven Mnuchins nominering til USA's finansminister. Steven Mnuchins udtrykkelige og åbne modstand mod genindførelsen af den fulde Franklin Roosevelt Glass-Steagall, som blev afsløret under senator Maria Cantwells spørgsmål torsdag i sidste uge under Senatshøringen for hans godkendelse, bør ikke komme som nogen overraskelse, hvis man tager i betragtning, at Steven Mnuchin var en direkte forretningspartner i mindst femten år, en medarbejder til ingen ringere end George Soros; den erklærede fjende af den tiltrædende Trump-administration.

**Undertitel: Økonomisk værdi ligger i det, der skabes for fremtiden, og ikke i, hvad det måtte være værd i dag!**

**Matthew Ogden:** Det er i dag den 27. januar, 2017, og dette er vores ugentlige fredags-webcast fra LaRouchePAC.com. Med mig i studiet i dag har jeg Jason Ross, en kollega; og via video har vi Bill Roberts fra Detroit, Michigan, som er medlem af LPAC Policy Committee.

Vi mødes i dag præcis en uge efter indsættelsen af Donald Trump som USA's nye præsident. Vi befinder os en uge inde i den nye administration. Vi har i dag sammensat en udsendelse, som vi føler, er afgørende med hensyn til de nødvendige elementer i den aktuelle kamp her i USA. Jason Ross vil give os en præsentation af fremgangsmåden med national (statslig) bankpraksis efter Hamiltons principper, og hvordan, vi rent

faktisk kan skabe en økonomisk genrejsning i USA efter hr. LaRouches Fire Love. Fra Bill Roberts vil vi høre om en plan for et beskæftigelsesprogram, for atter at få produktive arbejdere i job, og for at uddanne den opvoksende generation i de nødvendige, produktive færdigheder, og som til dels er modelleret efter Franklin Roosevelts Civilian Conservation Corps, CCC.

Men før dette vil vi høre et uddrag af et interview med et italiensk parlamentsmedlem, Marco Zanni, som blev interviewet i går på larouchepac.com af Paul Gallagher, der vil præsentere interviewet om lidt.

Men lad mig begynde med at give en hurtig gennemgang af den situation, vi befinder os i, og trække frontlinjerne op i kampen om USA's sjæl. Tidligere på dagen talte vi med Lyndon og Helga LaRouche. Helga LaRouches standpunkt var meget klart; hun sagde, at USA har et presserende valg at træffe. Valget er mellem at falde ind i det, som Theresa May, Storbritanniens premierminister – der i går kom til Philadelphia og i dag er i Washington for at fejre den såkaldte »særlige relation« mellem USA og UK – i går talte for, og som er at »forny den 'særlige relation' for den Nye Tidsalder« mellem USA og det, hun kaldte et »fornyet, globalt Storbritannien«. Man kunne også sige, at hun holdt en tale om, hvordan man skulle gøre Det britiske Imperium stort igen. Så det er det ene valg.

Det andet valg er at følge op på det, som udenrigsminister Sergei Lavrov i går sagde i den russiske Statsduma, det russiske parlaments underhus, med hensyn til perspektivet for et nyt, internationalt paradigme, bygget op omkring det, han kaldte for »en trepartsrelation«, mellem USA, Rusland og Kina, og, som Helga LaRouche korrekt indføjede her, nemlig en firmagtsrelation, der også omfatter Indien.

Her er en idé om, hvad det var, Sergei Lavrov i går sagde om dette – det bliver selvfølgelig ikke rapporteret i de amerikanske medier. Han sagde det følgende:

»Vi mener, at, i takt med, at Rusland, USA og Kina opbygger deres relationer, bør denne trekant ikke være lukket eller rettet mod projekter, der kunne bekymre andre stater. [De bør være] åbne og retfærdige. Jeg er overbevist om, at Ruslands, USA's og Kinas økonomiske struktur er af en sådan art, at de i væsentligt grad komplementerer hinanden i den materielle og fysiske sfære.

Med hensyn til internationale sikkerhedsproblemer, så spiller disse tre lande en meget vigtig rolle. Rusland og Kina har begrænset forsøg på at introducere konfronterende, magtbaserede løsninger i verdenspolitik. Vi forventer, at Donald Trump, der har bekræftet, at han er forpligtende engageret til primært at fokusere på amerikanske [nationale] problemer og opgive indgriben i andre staters interne anliggender, vil gøre det samme.«

I respons til Sergei Lavrovs udtalelser sagde en talsmand for det Kinesiske Udenrigsministerium følgende:

»Kina, Rusland og USA er de førende, globale magter, og de er permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd. Vi har et stort ansvar for global fred, stabilitet og udvikling. »Kina har derfor til hensigt at intensivere samarbejdet med USA og Rusland og bidrage i fællesskab til at løse opgaver og udfordringer i den moderne verden.«

Dette er præcis, hvad Lyndon og Helga LaRouche har krævet, med hensyn til, at USA opgiver 16 års Bush/Obama-politik og vedtager det nye paradigme og, omsider, går sammen med Rusland, Kina og Indien i denne stormagtsrelation for at gøre en ende på Det britiske Imperium én gang for alle. Vi er ikke interesseret i et nyt »globalt Storbritannien«. Vi er ikke interesseret i »atter at gøre Det britiske Imperium stort«. Vi er interesseret i at igangsætte et nyt paradigme for internationale relationer, med en økonomisk udvikling af hele planeten, til gode for hele den menneskelige race.

Den aktuelle frontlinje her i USA, langs med hvilken denne kamp om USA's sjæl bliver udkæmpet, er kampen for at genindføre Glass-Steagall som landets lov i USA. Vi cirkulerer fortsat appellen, som kan ses på [www.lpac.co/trumpsotu](http://www.lpac.co/trumpsotu). (Appellen på dansk her) Denne appel kræver, at Donald Trump, senest ved sin Tale til Unionen den 28. februar, engagerer sig forpligtende over for den fulde, strengt originale Franklin Roosevelt bankopdeling, Glass/Steagall-loven – som han krævede under sin valgkamp. Det er om præcis én måned, og det er vores mål at få 10.000 underskrifter på denne appel. Vi vokser støt, men vi må vokse meget hurtigere.

Denne kamp finder sted parallelt med den aktuelle mobilisering, som blev igangsat af hr. LaRouche i mandags, for at afvise Steven Mnuchins nominering til USA's finansminister. Steven Mnuchins udtrykkelige og åbne modstand mod genindførelsen af den fulde Franklin Roosevelt Glass-Steagall, som blev afsløret under senator Maria Cantwells spørgsmål torsdag i sidste uge under Senatshøringen for hans godkendelse, bør ikke komme som nogen overraskelse, hvis man tager i betragtning, at Steven Mnuchin var en direkte forretningspartner i mindst femten år, en medarbejder til ingen ringere end George Soros; den erklærede fjende af den tiltrædende Trump-administration. George Soros, den førende finansielle støtte til Barack Obama, og som personligt i høj grad har været årsagen til, at Glass-Steagall ikke er blevet genindført i løbet af de seneste otte år. George Soros, der, under Davos Økonomiske Verdensforum, erklærede sin hensigt om at forårsage Trump-administrationens fiasko. Hvilken bedre måde at forårsage Trump-administrationens fiasko end ved at installere en muldvarp internt i Trump-administrationen på højeste niveau, i form af Steven Mnuchin?

Vi har Soros' generalieblad. Det kan læses på [larouchepac.com](http://larouchepac.com) websiden, og det er en hovedartikel i den seneste udgave af vores avis, *The Hamiltonian*. (Se Leder, 26. jan: »Hold George Soros' allierede Steven Mnuchin væk fra Trumps

**Finansministerium!«)** Soros er et ledende værktøj for Det britiske Imperium, der anstifter »farvede revolutioner« og afsættelser af regeringer i hele verden – præcis det, nogle mennesker frygter, er ved at blive planlagt af Soros og andre at skulle finde sted her i USA, imod den nye administration.

Forbindelsen til Steven Mnuchin er meget klar. Efter at Mnuchin arbejdede for Goldman Sachs i 12 år, blev Mnuchin rekrutteret af George Soros til at arbejde for selveste Soros Fund Management. Han kørte SFM Capital, han stiftede Dune Capital Management og, i ledtog med George Soros og et slæng af andre hedgefond-operatører, købte de IndyMay ud [Independent National Mortgage Corp.] og forvandlede det til det, der fik navnet OneWest Bank. Dette er den berygtede maskine, der sætter folk ud af deres hjem. Dette vækker voldsom opmærksomhed blandt kredse i det Demokratiske Parti i Senatet.

Men den historie, man *ikke* fortæller, er netop forbindelsen til George Soros. Denne George Soros-historie er den sande historie, der *må* fortælles. Og dette er som sagt forsiden af den seneste udgave af *The Hamiltonian*. Hele Soros' generalieblad kan ses på [larouchepac.com](http://larouchepac.com) websiden. Det må cirkuleres for at afsløre det faktum, at Steven Mnuchin er ved at blive kørt i stilling til at være muldvarp for Wall Street/London/Soros, og som er plantet på allerhøjeste niveau i den tiltrædende Trump-administration. Hvis hans rolle ikke afsløres, og hvis Mnuchins nominering til finansministerposten ikke bliver afvist, vil der ikke være nogen som helst måde, hvorpå vi kan lykkes med at skabe den form for økonomiske genrejsning efter LaRouches/Hamiltons principper, som vi har forklaret, og som begynder med en tilbagevenden til den originale Glass-Steagall.

Denne kamp for Glass-Steagall er, igen, kampfronten og kampens centrum. Det drejer sig ikke kun om vores nationalpolitik. Dette er en international kamp. Dette er en kamp om de transatlantiske nationers fremtid. Vil de fortsat være

undersætter i Det britiske Imperium og dets apparat, City of London/Wall Street, eller, vil disse nationer blive sat fri, befriet, fra dette apparat, så de kan tilslutte sig dette nye, internationale paradigme – Rusland, Kina og det, der må blive til en treparts-, eller firparts-relation, med USA og Indien.

Folk i hele verden følger med i denne kamp internt i USA, i takt med, at den udspiller sig, time for time, en kamp mand og mand imellem over genindførelsen af Glass-Steagall i disse første dage af det nye præsidentskab.

For at give et eksempel på dette, vil jeg afspille et par minutter fra interviewet med Marco Zanni, italiensk parlamentsmedlem i EU-parlamentet og en førende tilhænger af Glass-Steagall i Europa og en person, der har arbejdet med LaRouche-bevægelsen både i Europa og i USA i løbet af de seneste par år i denne kamp for at genindføre Glass-Steagall. Han blev interviewet af Paul Gallagher, *Executive Intelligence Reviews* redaktør for økonomi. Som man ser under Pauls introduktion af Zanni, så var han i Washington, D.C., for lidt over et år siden for en række møder om nødvendigheden af at vende tilbage til Glass-Steagall.

#### **VIDEOINTERVIEW (Uddrag):**

**Paul Gallagher:** Du var i USA i sommeren 2015 om disse spørgsmål, især om Glass/Steagall-loven i både USA og Europa. Du mødtes med medarbejdere i Kongressen og med nogle Kongresmedlemmer i begge Huse. Så du har nogen indsigt i dette. Hvad søger du i USA, nu?

**Marco Zanni:** Det er meget vanskeligt at se ret meget af, hvad den nye administration vil gøre mht. Glass-Steagall. Hvis man ser på, hvad hr. Trump har sagt, så støtter han sandsynligvis den form for bankregler, der også kunne omfatte en bankopdeling og genindførelse af Glass-Steagall. Men samtidig ser jeg også det faktum, at han, til en masse topoppositioner, i højtplacerede stillinger, hyrer tidligere

investeringsbankfolk, der kommer fra Goldman Sachs og andre investeringsbanker.

Og også, at flertallet af de Republikanske kongresmedlemmer sandsynligvis ikke støtter en genindførelse af Glass-Steagall. Men, hvis hr. Trump er overbevist om, at USA har brug for en ny bankreform, grundlæggende set en ny slags Glass-Steagall for USA, så tror jeg, han meget, meget hurtigt, og meget, meget let, kan gøre sin indflydelse gældende og få Kongressen, det Republikanske Parti og hele sit team til at arbejde for denne form for reform.

Da jeg sidste år var i D.C., var det meget vigtigt for mig at vise, hvordan indvirkningen af blot bankregler kunne være farligt for en økonomi. Jeg viste eksemplet med Italien og Den europæiske Union. Så jeg bad medlemmer af Kongressen, som jeg mødte i 2016, om at gennemgå Dodd/Frank-loven, jeres banklov, fordi den er meget farlig. Der er bestemmelser om en regel for bail-in (ekspropriering af visse typer af bankindsud) i jeres Dodd/Frank-banklovgivning. Virkningen af bail-in i det europæiske banksystem har været meget, meget farlig. Ser man på aktieprisen for Deutsche Bank, f.eks., eller for italienske banker, så er aktieprisen og aktiemarkedet for disse banker faldet med gennemsnitligt mere end 70 % fra det øjeblik – altså fra januar, 2016 – hvor reglen om bail-in trådte i kraft i EU.

Denne regel er meget farlig. I har denne regel i Dodd-Frank. Den er aldrig blevet anvendt, men det kunne den blive om kort tid; så jeg mener, at I må revidere Dodd/Frank-loven. Jeg mener, at, hvis Trump vil gå ind for dette, vil han få støtte fra en meget stor del af det Demokratiske Parti, fra Bernie Sanders, mange kongresmedlemmer, som jeg mødte under mit besøg i D.C.

**Gallagher:** Jeg skal sige her, at LaRouchePAC i øjeblikket befinder sig i en mobilisering omkring en national appel. Det forlyder, at den første tale, Trump vil holde til begge

Kongreshuse, bliver den 28. februar: vi er i en national mobilisering omkring en appel, der kræver, at han lover og fremstiller Glass-Steagall til denne Kongressamling den 28. februar – om kun én måned. Lyndon LaRouche har også krævet en afvisning af Steven Mnuchins nominering, en af de personer, du refererer til, til finansminister. Under hans høring i Senatet udtalte han sig ligefremt imod Glass-Steagall; på trods af den kendsgerning, at spørgeren (senator Maria Cantwell) mindede ham om, at den præsident, der har nomineret ham, i sin kampagne havde lovet at genindføre Glass-Steagall. LaRouche har krævet, at Mnuchin afvises og holdes ude af Finansministeriet.

Hvis der er mere, du ønsker at få frem til folk, der ser denne kanal i særdeleshed, så vær så god.

**Zanni:** Blot en sidste ting: Det er virkelig gode nyheder med denne appel, som I lancerer i USA; for borgernes støtte er meget vigtig mht. at få politikere til at vedtage den rette lovgivning omkring banker og bankregler. Hvad med Europa? Og hvad med den amerikanske administrations næste skridt? Jeg håber, at den holdning, som den amerikanske administration fremlægger i forhold til Europa og Den europæiske Union, vil blive meget positiv for Italien. For at kunne træde ud af euroen har vi brug for støtte fra USA, og også fra Rusland. Så det er meget vigtigt, at den nye, samarbejdende holdning, som hr. Trump indtager mht. hr. Putin, til Rusland og til andre, fremvoksende økonomier, har en positiv virkning mht. at ødelægge konstruktionen af Den europæiske Union og genopbygge Europa. Et Europa, der bygger på suverænitet og frihed for nationer, og et samarbejdende Europa, der kunne fungere godt og også kunne samarbejde med USA fra den ene side, og med Rusland og det asiatiske område fra den anden side. Så vi har altså brug for begge siderne, brug for USA og Rusland, for at blive af med dette imperie-projekt, som er Den europæiske Union. Jeg håber, at hr. Trump vil fastholde sin holdning, vil bevare denne meget kritiske holdning, han har til EU, til

Tyskland og til Europa. Vi kunne have et Italien, der forlader euroen og [kan ikke høres, 19:12] Europa, der genopbygger en ny historie; en ny ramme, der bygger på mere samarbejde, mere økonomisk vækst og flere jobs og mere investering. Det er mit håb, og det er min appel til den nye, amerikanske regering.

**Gallagher:** Fantastisk. Vi har talt i en halv time med Marco Zanni, medlem af EU-parlamentet.

*(Hele videoen med Marco Zanni kan ses her)*

---

## **Hold George Soros' allierede Steven Mnuchin væk fra Trumps Finansministerium!**

*Leder fra LaRouchePAC, 25. januar, 2017* – George Soros, mangeårig agent for den britiske indflydelse, mega-spekulant og ødelægger af nationer, er den selvudnævnte, førende finansmagt, der står bag det politiske fremstød for at ødelægge Donald Trumps præsidentskab, eller endda bringe det til fald. Han var også den førende, for ikke at sige den primære, sponsor af Barack Obamas adkomst til præsidentskabet. Det er en fatal fejltagelse, at én af George Soros' mangeårige medarbejdere, partnere og medinvestorer, Steven Mnuchin, nu måske bliver præsident Trumps finansminister!

Soros – som allerede har støttet en masse-march på Washington imod Trump, og som støtter et »forfatningsmæssigt« sagsanlæg, der intet som helst har på sig, i et forsøg på at stille ham for en rigsret – har ansat eller arbejdet sammen med den udpegede finansminister Steven Mnuchin omkring finansielle spekulationer i næsten 15 år. I Davos, Schweiz, sagde Soros:

»Personligt er jeg overbevist om, at han [Trump] vil mislykkes ... jeg ønsker, at han vil mislykkes.«

En godkendelse af Mnuchin truer med at ødelægge præsident Trumps løfte om at genopbygge USA's økonomi.

Donald Trumps administration vandt det amerikanske folks støtte med kampagneløfter om at modernisere Amerikas infrastruktur og bygge højhastighedsjernbaner, moderne havne og teknologisk avanceret vareproduktion. Dette indebærer, at Amerika atter får et rumprogram som Kina og Rusland har det, og som ville forøge den amerikanske økonomis produktivitet, ligesom JFK's »Moonshot« gjorde i 1969. USA og verden har brug for term nuklear fusionskraft – den energi, der udgør Solens kraft, og som udleder simpel H<sub>2</sub>O som sit biprodukt – som energikilde til at udføre udforskning af andre himmellegemer.

En Steven Mnuchin i Finansministeriet vil ikke lade dette ske; han er modstander af en genindførelse af Glass/Steagall-loven, som Trump lovede »for atter at få kredit til at strømme til små foretagender«; han investerer sammen med spekulanten Soros, der bringer regeringer til fald gennem finansiel manipulation og ved at finansiere »farvede revolutioner«.

Mnuchin har været politisk og finansiel fælle til George Soros siden i hvert fald 2002. Efter 12 år hos Goldman Sachs – tænk på pro-Wall Street finansministre som Robert Rubin (1995-99) og Hank Paulson (2006-09) – blev Mnuchin rekrutteret af George Soros til at køre det Soros-støttede SFM Capital, der blev etableret for at købe »højrisiko-værdipapirer«. Mnuchin arbejdede også for Soros Fund Management. Støttet af Soros stiftede han Dune Capital Management med tidligere kolleger fra Goldman Sachs.

Nathan Vardi skrev i *Forbes*-magasinet den 22. juli, 2014: »Et hold, bestående af nogle af Wall Streets største navne og partner i Goldman Sachs, Steve Mnuchin, der var dets adm. dir., står til at indkassere en stor gevinst ved salget af One

West Bank til CIT-gruppen for \$3,4 mia.« Dette »hold« af hedgefonds var Soros Capital Management og seks andre funds, der købte Indy May og gjorde Mnuchin til adm. dir. af det omdøbte One West.

»I 2009«, fortsatte Vardi, »opkøbte gruppen aktiverne i det tidligere Indy May fra FDIC (USA's Statens Indskudsgarantifond), der havde overtaget dets aktiver. Gruppen betalte \$1,55 mia. for banken, der var i vanskeligheder i finanskrisen, og det skatteborgerfinansierede FDIC gik ind på at dele tabene på en låneportefølje. Mnuchins gruppe købte Indy Mac Bank, der udsatte titusinder af husejere, for \$1,55 mia.; ændrede navnet til One West Bank og solgte den til CIT-gruppen for \$3,4 mia. i juli 2014. Soros Management var gået i partnerskab med seks andre hedgefonds for at erhverve Indy Mac.«

Soros-Mnuchin-forbindelsen var så vedvarende, at en finans-website, ZeroHedge, den 11. nov., umiddelbart efter valget af Donald Trump, skrev, at »medarbejder ved Soros Fund Management, Steven Mnuchin«, var ved at blive kørt i stilling til noget større i Trump-administrationen.

Den generelle finanskrisen og krisen på ejendomsmarkedet i 2008 kunne aldrig være sket, hvis Glass/Steagall-loven af 1933 ikke var blevet ophævet af agenter for Wall Street-spekulanter. Man ville ikke have haft nogen bailout (statslig bankredning) af spekulanter. I sin valgkampagne støttede præsident Trump og det Republikanske partiprogram genindførelsen af Glass-Steagall. Men, da Mnuchin var til godkendelses-høring i Senatets Finanskomite, sagde han til senator Maria Cantwell (D-WA), at han ikke støttede, og ikke ville støtte, genindførelsen af Glass/Steagall-loven af 1933. Der findes ingen anden Glass-Steagall at støtte, til trods for, at Mnuchin forsøgte at opfinde én.

George Soros mener, og håber, at præsident Donald Trump vil mislykkes. I et videointerview fra Davos Økonomiske

Verdensforum den 19. jan., 2017, sagde Soros til *Bloombergs* Francine Laqua: »Personligt er jeg overbevist om, at han [Trump] vil mislykkes; ikke pga. folk som mig, der gerne ser ham mislykkes, men fordi de ideer, han ledes af, er iboende selvmodsige. Disse selvmodsigelser er allerede inkorporeret i hans rådgivere ... og i hans regeringskabinet. Man vil derfor se, at de forskellige etableringer bekæmper hinanden og forårsager et meget uforudsigeligt resultat ... uforudsigelighed er en fjende på lang sigt.«

Men, bortset fra blot Soros, så ønsker London at få kontrollen over Trump-præsidentskabet og ændre det tilbage til Obamas krigskonfrontationer mod Rusland OG Kina, og til »globalisering«. Soros' mand er Londons og Wall Streets mand. Han må holdes ude af Finansministeriet.

*Foto: Et fatalt triumvirat i den amerikanske regering: Præsident Donald Trump, der i sin valgkampagne har aflagt løfte over for amerikanerne om at genindføre Glass-Steagall, omgivet af den (måske) nye finansminister, Steven Mnuchin (højre) og dennes mangeårige partner ud i spekulationsforretninger', den globale storspekulant, George Soros.*

---

# **Nu er det tid – Ødelæg Det britiske Imperium én gang for alle!**

*Leder fra LaRouchePAC, 24. januar, 2017 – Der er mange, der i løbet af de seneste 50 år har sat spørgsmålstegn ved Lyndon LaRouches advarsel om, at Det britiske Imperium stadig var i live, og stadig var helliget til at knuse Alexander Hamiltons, John Quincy Adams', Abraham Lincolns og Franklin Roosevelts*

Amerikanske System. Men i dag har denne tvivl bevist sin store tåbelighed, med City of Londons og Det britiske Monarkis imperieherrer, der stolt har erklæret, at deres hensigt er at ødelægge enhver bestræbelse på at genrejse Det amerikanske System i deres tidligere koloni.

Obama-årene har vist sig at være Det britiske Systems totale overtagelse af den amerikanske regering. Briternes »frihandelsmodel«, som Amerikas grundlæggende fædre havde udkæmpet en revolution for at undslippe, var lykkedes med at fjerne alle Franklin Roosevelts regler og begrænsninger af Wall Street, der således har skabt en spekulativ boble i megabillion-klassen. Den britiske opiumskrig mod Kina blev i ondskab overgået af briternes og Wall Street-bankernes »Dope, Inc.«, der har skabt den værste narkoepidemi i USA's historie, alt imens Obama nægtede at fængsle de ansvarlige bankierer for hverken finanssammenbruddet eller narkopenge-hvidvaskningen og åbenlyst promoverede legalisering af narkotiske stoffer. Industri blev nedtaget under dække af »frihandel« og den svindel, at kulstoffer ødelagde planeten, alt sammen sponsoreret af Prins Philips Verdensnaturfonden og relaterede grønne fanatikere. Udforskning af rummet og videnskabelig udvikling af kernekraft og fusionskraft blev ødelagt under den samme, britiske imperiemodel for tvungen tilbageståenhed. Evindelige kolonikrige er blevet ført mod nationer, der ikke udgjorde nogen trussel mod USA, men som stod Rusland eller Kina for nær, med anvendelse af britisk/saudisk-finansierede terrornetværk til at fjerne regeringer ved magt. Obama og hans britiske sponsorer forberedte krig med Rusland og Kina med en enorm militær inddæmning af begge eurasiske nationer.

Truslen mod denne britiske kontrol over USA, repræsenteret af Obama/Hillary-ondskabens nederlag i november, har nu tvunget briterne til at komme åbent ud og være villige til at dræbe for at standse enhver chance for, at Trump-administrationen genopretter fornuft. De må stoppes, og Det britiske System må ødelægges, hvis civilisationen skal overleve denne krise.

Se på de seneste par måneder:

\* Man ved nu, at hele den hysteriske kampagne for at portrættere Donald Trump som et russisk værktøj blev kørt af MI6-agenten Christopher Steele, der fabrikerede et dokument så absurd, at selv de britiske aktiver internt i det amerikanske efterretningssamfund ikke kunne bekræfte noget af det på trods af den kendsgerning, at de lakkede det til offentligheden.

\* The London Spectator offentliggjorde den 21. jan. en artikel af en journalist fra BBC, Paul Wood, med titlen, »Will Donald Trump be assassinated, ousted in a coup or just impeached?« (Vil Donald Trump blive myrdet, afsat ved et kup eller blot afsat ved en rigsret?) Man bør erindre sig, at amerikanske præsidenter, der er gået op imod Det britiske Imperium, har en 'tradition' for at blive myrdet, af briterne, i hele USA's historie – Lincoln, Garfield, McKinley og Kennedy.

\* Et sagsanlæg er blevet anlagt i New York, som anklager præsident Trump for overtrædelse af Forfatningen ved at eje hoteller, der lejlighedsvis modtager udenlandske regeringsfolk som gæster, hvilket angiveligt skulle være det samme som bestikkelser og betalinger til præsidenten. Sagen er anlagt af »Citizens for Responsibility and Ethics in Washington« (Borgere for ansvarlighed og etik i Washington), en gruppe, der er stiftet af det berygtede britiske aktiv George Soros, verdens førende sponsor for legalisering af narkotiske stoffer, eutanasi, 'farvede revolutioner' og operationer mod den russiske og kinesiske regering.

På trods af Soros' kampagne imod Trump, som han kaldte for en »diktator in spe«, er en medarbejder til Soros, Steven Mnuchin, blevet valgt som Trumps finansminister. Mnuchin arbejdede i to hedgefunds, der var svært finansieret af Soros, og arbejdede på et tidspunkt direkte for Soros Fund Management. I sin godkendelseshøring (i Senatet) erklærede Mnuchin ligeud, at han og Trump ikke ville støtte genindførelsen af Glass-Steagall, på trods af det faktum, at

Trump havde lovet at genindføre Glass-Steagall under sin kampagne. I 2012 informerede det Britiske Udenrigsministerium en amerikansk økonom, der besøgte City of London, at vedtagelse af Glass/Steagall-loven, som på det tidspunkt var fremstillet som lovforslag i Kongressen, primært takket være udstrakt mobilisering af LaRouchePAC, var en *casus belli*, en begrundelse for krig.

Denne krig er nu i gang. Muligheden for, at den nye, amerikanske administration vil afvise Det britiske System til fordel for Glass-Steagall, samarbejde med Rusland om bekæmpelse af terrorisme snarere end at vælte suveræne regeringer og gå sammen med Kina omkring Den Nye Silkevejs udvikling af hele verden, er ikke sikker, men afgjort til stede. Det, der kræves, er, at det amerikanske folk mobiliseres til at erkende Det britiske Systems ondskab og knuse det, og således beskytte Trump og nationen mod det angreb mod menneskeheden, der nu finder sted på vegne af et desperat Britisk Imperium. Nu er det tid.

Vi må mobilisere det amerikanske folk til at genoplive ånden fra Uafhængighedskrigen mod Det britiske Imperium, og fra Lincolns forsvar af Unionen, og fra FDR imod Wall Street. Det kan gøres; men vi må vække de bedste traditioner i hele Amerikas historie. Vi behøver dig.

*Foto: Franklin Delano Roosevelt Mindesmærket i Washington, D.C., dedikeret til FDR's minde, USA's 32. præsident, den 2. maj 1997 af præsident Bill Clinton – ca. 2 år før FDR's Glass/Steagall-lov, som han indførte i 1933, af samme Bill Clinton blev ophævet i 1999.*

*Man skulle mene, at det bedste mindesmærke for FDR består i nu, som en presserende nødvendighed, at genindføre Glass/Steagall-loven – før finanssystemet bryder sammen.*

---

# Trump holdes fangen af London og Wall Street – Han må beskyttes

*Leder fra LaRouchePAC, 23. januar, 2017* – Samtidig med, at Donald Trump starter sin første uge som USA's præsident, befinder den vestlige verden sig i en farlig tilstand med tumult og ubeslutsomhed, men en tilstand med et usædvanligt potentiale. Hvilken retning, Trumps præsidentskab vil tage, er uvist. Alt imens Trump førte kampagne imod Wall Streets rolle over Obama og Hillary og eksplicit krævede en genindførelse af Glass-Steagall for at gøre en ende på Wall Streets magt over regering, så hævdede Trumps valg til finansminister, Steven Mnuchin, under sin godkendelseshøring i Kongressen, at hverken han eller Trump ønsker at genindføre Glass-Steagall, fordi, som han sagde, det ville ødelægge »likviditet og kapitalmarkeder«. Dette er især absurd, fordi det kommer samtidig med, at hele det vestlige finanssystem står over for et katastrofalt kollaps af den \$2 milliard store (dvs., 2 og 15 nuller) derivatboble – spillegæld, der suger blodet ud at realøkonomien.

»Trump er i vanskeligheder«, fremhævede Lyndon LaRouche i dag og påpegede Trumps eksponering til enorm gæld og kreditorer, der forsøger at kræve ham til regnskab over for City of London og Wall Street. »Vi må udrense de beskidte operatører – vi må have en ordentlig proces i USA, der vil beskytte Trump og beskytte landet.« LaRouche har krævet, at Kongressen afviser Mnuchins udnævnelse til Finansministeriet og omgående genindfører Glass-Steagall, som det nødvendige, første skridt til at genrejse nationens realøkonomi.

Wall Streets magt over ledende personer i begge politiske partier er nu afsløret, med det Republikanske Partis højrefløj, sammen med deres ligesindede Obama-demokrater, der har sluttet sig sammen for at anstifte Trumps fjernelse fra embedet med ethvert middel. Medlemmer af Kongressen og personer i efterretningssamfundet er i færd med at »undersøge« forbindelser mellem Trump, og de personer, han har udnævnt til sin regering, og den russiske regering, og spiller således på det totale hysteri imod Rusland og Vladimir Putin fra Obama-kredsens side (der, som Putin sagde i sidste uge, »bliver ved med at sige farvel, men ikke går«).

Londonmagasinet *The Spectator* havde den 21. jan. en artikel skrevet af BBC-journalist Paul Wood med overskriften: »Vil Donald Trump blive myrdet, afsat ved et kup eller bare afsat ved en rigsret?« I samme ånd indgav *Citizens for Responsibility and Ethics in Washington (CREW)* (Borgere for ansvarlighed og etik i Washington), som er finansieret af George Soros, i dag et sagsanlæg i ved domstolen i New York, som anklager Trump for at overtræde det forfatningsmæssige forbud mod, at folk i offentligt embede modtager »emolumenter« (fordele; betalinger) fra fremmede regeringer, med det argument, at fremmede regeringer eller regeringsemedsmænd, der betaler for et hotelværelse i et Trump-hotel, er det samme som en kriminel bestikkelse, og det samme er tilfældet, når banker, der har forbindelse til udenlandske regeringer, låner penge til et Trump-selskab.

Det bør ikke komme som en overraskelse, at chefen for CREW, David Brock, er den samme person, der kørte pressekampagnen ved navn »Troopergate« imod præsident Bill Clinton. De, der mener, at Brock har »skiftet side«, ved intet om Det britiske Imperiums fremgangsmåder.

Den kendsgerning, at Kina og Rusland har igangsat et nyt paradigme for menneskeheden, angiver den retning, der er behov for, for den nye Trump-administration, og for Europa og USA generelt. Kinas proces med Den Nye Silkevej bringer massiv

infrastrukturudvikling og samarbejde omkring videnskabelig forskning og udforskning af rummet til alle nationer, der ønsker at deltage – og er ligeledes et stående tilbud til USA om at slutte sig til denne proces. I mellemtiden åbnede russerne i dag et møde i Kasakhstan, der bringer den syriske regering og de førende, syriske oppositionsgrupper sammen for at konsolidere den igangværende våbenhvile i den forfærdelige krig, som Obama anstiftede i dette engang så smukke land, og påbegynder hermed en proces for en politisk afgørelse. Det har en chance for at fungere, netop, fordi briterne og deres marionet Obama ikke er involveret og ikke længere kan kræve regimeskifte snarere end at samarbejde om at bekæmpe ISIS og al-Qaeda.

Alle udviklinger i verden i dag er yderligere bevis for, at Lyndon LaRouche har haft totalt ret i alle sine forudsigelser om det britiske, monetaristiske systems uundgåelige undergang, og om det nødvendige, Nye Paradigme, der kræves for at bringe verden sammen omkring en ny tidsalder for udvikling, videnskabeligt samarbejde og en renæssance, baseret på de bedste traditioner i alle verdens store kulturer. Tiden er inde til, at mennesker af god vilje erkender denne, Lyndon LaRouches unikke rolle, og slår kræfterne sammen i dette svangre øjeblik i historien, for at virkeliggøre denne globale, menneskelige renæssance.

*Foto: Trumps nominerede kandidat til USA's finansminister, Steven Mnuchin, aflægger forklaring for Kongressen, 19. januar, 2017. (foto: CSPAN)*

---

# Det næste stadium i menneskets evolution

*Leder fra LaRouchePAC, 19. januar, 2017* – De næste dage vil se mange revolutionære udviklinger, kvalitativt nye udviklinger, der ikke ligner noget som helst andet, som tidligere er set i menneskehedens historie. Men én ting ved vi, som allerede er uundgåelig og ubestridelig. *Deres system er færdigt.* Det er forbi, og kommer aldrig tilbage. Jo, de kan lave ballade, som de netop gør. De kan lave et blodigt rod, hvis de får lov – men de vil aldrig være i stand til at bringe dette system tilbage fra graven. Gud ske tak og lov, at vi er færdige med det, for altid.

Så snart, vi kendte resultatet af præsidentvalget, sagde Lyndon LaRouche, at det ikke var USA, der havde afvist Hillary Clinton, Barack Obama og alt, hvad de stod for – det var hele verden, der havde afvist dem. Det var et globalt fænomen. Uanset, hvad Angela Merkel måtte mene, så havde verden fået nok af deres myrderi og udplyndring – af Det britiske Imperiums uforskammethed og hybris igennem tre århundreder. Verden havde besluttet at lade dem tilbage i mudderet, og gå videre. Videre til det næste stadium i menneskehedens evolution, som allerede er begyndt.

Det næste stadie i evolutionen er et helt, indbyrdes forbundet kompleks – moralsk, fysisk, psykologisk og videnskabeligt – alle disse aspekter tæt sammenvævet, som det altid har været i Lyndon LaRouches tankegang. Ét ord for dette nye stadium af vor arts evolution er det »Nye Paradigme«. Det Nye Paradigme, hvor, som Helga Zepp-LaRouche så mindeværdigt har sagt det, »vi bliver virkelig menneskelige«. Dets nye »platform« for økonomisk udvikling inkluderer Verdenslandbroen, som hr. og fr. LaRouche for første gang lancerede som en idé for omkring tredive år siden, og som nu er i færd med at blive virkeliggjort under lederskab af Kina og Putins Rusland.

Med seneste nyt-udviklinger, der vælter frem for hver dag, der går, er projektet for Kra-kanalen igennem Thailand, som Lyndon LaRouche har kæmpet for siden 1980'erne, pludselig kommet tilbage på toppen af dagsordenen. Det forestående nummer af *EIR*, dateret den 27. januar, vil citere ham fra et interview i Singapore-avisen *Fortune Times* fra 2014, om Kra-kanalen:

»Opdel Øst- og Sydasiens maritime område i tre hovedkategorier: Kina, en gigant; Indien, en gigant; og så den maritime forbindelse, i hele Sydøstasiens maritime områder. Tilføj indvirkningen af sådanne tre-i-én maritime og relaterede forbindelser, til de fysisk-økonomiske relationer til de amerikanske kontinenter mod øst, og til Mellemøstens underside og Afrika. Så kommer udviklingen af Kra-kanalens potens til syne som ikke alene et eminent muligt træk, men som en strategisk, politisk-økonomisk kraft for hele planeten.«

LaRouche bemærkede også, at den primære opposition til Kra-kanalen internt i Asien er Singapore, og at hovedkilden til modstand fra Singapore er helt igennem globale, britisk-imperiale, militærstrategiske interesser. Men, tilføjede han:

»Den blotte volumen af maritim handel mellem Asiens to store nationer [Kina og Indien], samt deres forbindelser gennem Sydasiens maritime områder, gør Kanalen til sandsynligvis at være det potentielt set mest fordelagtige, og også mest effektive, projekt for hele Stillehavsområdet og Det indiske Oceans område, samt for den samtidige udvikling af de store områder af planeten som helhed.«

Kina og Japan har lagt projektet for Kra-kanalen[1], der er en hovedforbindelse i den Maritime Silkevej, frem på bordet igen. Samtidig, som en del af Silkevejen for Afrika, har Kina engageret sig i Transaqua-projektet, det største infrastrukturprojekt, Afrika nogensinde har overvejet, som det rapporteres i *EIR*-magasinet fra 6. januar. Som Cladio Celani her skrev, så handler denne idé om »en vandvej, der vil være i stand til at genopfylde Tchad-søen og samtidig skabe en

gigantinfrastruktur for transport, energi og landbrug i Centralafrika. Byggeriet af et sådant infrastrukturprojekt ville tilbyde jobs til millioner af afrikanere og lægge fundamentet for fremtidig udvikling.«[2]

Vidtrækkende, som det er, så er Verdenslandbroen blot en del af dette Nye Paradigme. Til dette hører også den nye, »økonomiske platform«, som udgøres udviklingen af det umiddelbare rum (dvs., Solsystemet). Det er fuldt ud opnåeligt, at, i den umiddelbare fremtid, vil nationer gå sammen om et rumprogram, hvis amerikanske komponent alene vil blive langt større end Kennedys Måneprogram. Og vi kan og må have et succesfuldt, internationalt program for at producere stort set gratis energi til menneskeheden, på basis af kernefusion. Disse programmets nødvendige grundlag er et statsligt banksystem og en statslig kreditpolitik, der er målrettet herpå, og som må begynde med en genoplivelse af Franklin Roosevelts beskyttelse gennem Glass/Steagall-bankopdelingsloven.

Lyndon LaRouches »Fire Nye Love« (til USA's, og verdens, omgående redning) er således den ene, enkeltsående forudsætning for USA's tilslutning til det Nye Paradigme.

Hele det overordnede design har ligeledes integrerede moralske og kulturelle dimensioner. Snarere end blot et forsøg på at beskrive dem, kan vi henvise læserne til Lyndon LaRouches »Manhattan-projekt«, som er disse dimensioners førende organisation i nutidens verden. Manhattan-projektets fejring af Martin Luther King sidste weekend legemliggør dette på den meste intense måde.

Der er ingen garanti for succes – meget langt fra. Kreativ, fri vilje – din skabende, frie vilje – kræves, hvis menneskeheden skal bevæge sig opad til dette næste trin, der vinker forude.

Vi slutter med Krafft Ehrickes ord fra 1966, som vi tidligere

har citeret her i lederartiklen:

»Fødselstimen, det være sig for et nyt liv eller en ny æra, er sandhedens time, hvor vi udfordres af smerte, tvivl og frygt, og intensiteten af deres angreb forårsager de kompenserende kræfter af styrke, tillid og mod at rejse sig til sjældne toppunkter af intensitet og kraft. Verden synes at bryde sønder under smerten fra denne nådesløse konfrontation af det gamle og det nye.«

Vi kan vinde dette her.

*Foto: USA's præsident Franklin D. Roosevelt, der i 1933 satte Glass/Steagall-bankopdelingsloven i kraft, som indledte USA's udtræden af 'Den store Depression' og en udvikling, der ved slutningen af hans præsidentskab, ved hans død i 1945, havde gjort USA til den største fysisk-økonomiske magt, verden havde set.*

[1] Se også: 'Major Breakthrough on Kra Canal Project' inkl. video:

<https://larouhepac.com/20170117/major-breakthrough-kra-canal-potential>

[2]

[http://www.larouhepub.com/eiw/private/2017/2017\\_01-09/2017-01/pdf/28-32\\_4401.pdf](http://www.larouhepub.com/eiw/private/2017/2017_01-09/2017-01/pdf/28-32_4401.pdf)

---

**POLITISK ORIENTERING den 19.**

# januar 2017: Dagen før Trumps indsættelse

Med formang Tom Gillesberg.

Lyd:

***Kom til koncerten:***

**En Musikalsk Dialog Mellem Kulturer**

Fredag den 17. februar 2017, kl. 19,

Det Russiske Center for Videnskab og Kultur

Vester Voldgade 11, København.

Gratis adgang.

Kontakt os!: +45 35 43 00 33; 53 57 00 51

---

**Den britiske  
efterretningstjeneste  
afslører  
sig selv i sine operationer  
mod Trump.**

# Af Helga Zepp-LaRouche

*Imens vokser det nye paradigme frem i form af en ny, økonomisk verdensorden, hvor BRIKS-staterne og Kinas politik med Den nye Silkevej tilbyder et win-win-samarbejde til alle verdens nationer, hvor alle kun kan vinde gennem gensidig fordel. Såfremt det lykkes for Trump at samarbejde med denne nye kombination, hvilket man først vil få at se, når han er indsat i embedet, kunne en ny æra for menneskeheden begynde, hvor suveræne nationer samarbejder om et skæbnefællesskab for menneskehedens fremtid, og hvor imperiets æra bliver henlagt.*

14. januar, 2017 – Det uhørte hysteri hos de etablerede medier og de neokonservative på begge sider af Atlanten over Donald Trumps valgsejr giver stof til et førsteklases lærestykke i den faktiske dynamik, der netop udfolder sig på den strategiske scene. Det demonstrer med al mulig tydelighed og for selv den mest naive tilhænger af den politiske korrekthed, at det her ikke drejer sig om det ene partis interesser over for det andet parti. Det drejer sig om et døende imperiums metoder over for frembruddet af et nyt paradigme, hvis præcise indhold endnu ikke er entydigt defineret, men som i hvert fald er et nej til globaliseringen.

Præcis på selve aftenen før Trumps første pressekonference som nyvalgt præsident, bragte den amerikanske fjernsynsstation CNN og internetfirmaet BuzzFeed som en kæmpesensation historien om et dossier på 35 sider, hvor det ud over usigelige anekdoter om Trumps påståede seksuelle vaner også blev påstået, at man havde beviser for, at Trump faktisk var en russisk agent. Efter den af cyberekspertter for længst gendrevne kampagne om, at Rusland skulle have hacket den demokratiske nationalkomites (DNC) e-mails, systematisk have tilsmudset Hillary Clintons anseelse og dermed have hjulpet Trump til sejren, skulle denne nye aktion lægge grunden til en snarlig rigsretssag, før Trump endnu havde indtaget Det Hvide Hus.

Forfatteren til dette dossier hedder Christopher Steele, en ruslandsekspert fra den britiske udenrigs-efterretningstjeneste MI6, der havde fabrikeret dossieret allerede i sommeren 2016. Det cirkulerede i flere måneder blandt amerikanske mediekredse og ansås for så utroværdigt, at der selv i valgkampens heftigste periode ikke var nogen, der ville offentliggøre det. Dossieret blev overgivet direkte til FBI-chefen Comey og derefter endnu engang af senator McCain til FBI, efter at McCain på en sikkerhedskonference i Canada fik en lovprisning at høre fra den tidligere britiske diplomat i Moskva, Sir Andrew Wood, af Steele og dennes troværdighed.

Efter at bølgerne over Ruslands påståede tyveri af det amerikanske valg gik højt, og Trump meddelte, at han stolede mere på Julian Assange fra Wikileaks end på de amerikanske efterretningstjenester, informerede de tre chefer for USA's efterretningstjenester – Clapper, Brennan og Comey – både USA's Senat, såvel som præsident Obama og den nyvalgte præsident Trump om deres version af hændelsen. Dossieret ville på grund af dets manglende troværdighed ikke have spillet nogen rolle, hvis ikke disse tre chefer havde tilføjet et resumé på to sider. Efter at det tvivlsomme dossier på denne måde havde fået en påtegning som et pålideligt efterretningsdokument, var dette startskuddet til, at CNN, BuzzFeed og derefter de øvrige medier offentliggjorde samtlige 35 sider.

Dagen efter ringede Clapper til Trump for at gøre opmærksom på, at dossieret ikke stammede fra de amerikanske efterretningstjenester, og at han hverken kunne stå inde for dets troværdighed eller det modsatte. Og helt usædvanligt offentliggjorde han så en tilsvarende skriftlig erklæring. Efter at de tre efterretningschefer selv havde udløst aktionen, fulgte Clapper den altså op med endnu en aktion, hvilket i disse kredse betegnes som en »CIA-operation«, hvad der oversat kan gengives med at tilrettelægge en diplomatisk flugtrute.

Så hvad drejer det sig altså om? Eric Denécé, direktør for det franske Center for Intelligence Research, offentliggjorde den følgende analyse under overskriften: »En chokerende mangel på beviser«, efter at han havde læst beretningen fra Ministeriet for Homeland Security og fra FBI om det angivelige russiske indgreb i den amerikanske valgkamp. »Washingtons establishment blev fuldstændig overrasket over Trumps valgsejr og indså, at der ville følge en større hovedrengøring, hvor mange af dets medlemmer ville miste deres politiske stillinger og dermed deres økonomiske privilegier, der var et resultat af deres internationale økonomiske alliancer.«

Denne vurdering stemmer givetvis, men den beskriver kun ét aspekt af sagen. Det er indlysende, at det transatlantiske, neoliberale establishment har yderst svært ved at acceptere den kendsgerning, at Trump blev valgt på demokratisk vis. For dem er »verden gået op i fugerne«, som Merkel siger; den er »stærkt chokeret«, som [den tyske forsvarsminister Ursula] von der Leyen udtrykte det. Den verden, der er gået op i fugerne, er den unipolære verden, som de neokonservative i Bush senior-administrationen i tiden efter Sovjetunionens opløsning besluttede, skulle være den enerådende. De proklamerede dengang »The Project for a New American Century« (PNAC), der skulle grundlægge et verdensrige på grundlag af det særlige, britisk-amerikanske forhold. De regeringer, der ikke ville underkaste sig denne unipolære verden, blev lidt efter lidt væltet af politikken for regimeskift, for eksempel gennem de udefra finansierede 'farvede revolutioner', sådan som Victoria Nuland uforblømt indrømmede det i tilfældet med Ukraine. Alene her betalte USA's Udenrigsministerium \$5 mia. til NGO'er. Men det drejede sig også om direkte militær indgriben under påberåbelse af forsvar for demokrati og menneskerettigheder, som i tilfældet med Irak, Libyen, Syrien osv. Og naturligvis var Rusland og Kina den egentlige, sluttelige målskive for denne politik med regimeskift.

I dette arrangement var EU-bureaukratiet den hemmelige

juniorpartner, der selv nød frugterne af dette globaliseringssystem, selv var opsat på den størst mulige udvidelse af sit imperium, sådan som Robert Cooper åbent indrømmer det, og kun lejlighedsvis konkurrerede om dominansen med City of London og Wall Street. En forudsætning for medlemskabet i denne unipolære verdens establishment-klub var naturligvis også, at man overtog den officielle fremstilling («narrativ»), at det, som det drejede sig om i alle disse destabiliseringer af demokratisk valgte regeringer og disse krige, var »frihed«, »demokrati« og »menneskerettigheder«, alt imens det hos de andre altid drejede sig om »diktatorer« og »dæmoner«. Og naturligvis ville alle de, der havde disse unipolære briller på, i en analyse af »flygtningekrisens årsager« ikke slippe godt fra at nævne dette ved navn, for det ville have betydet, at man måtte have fordømt de ulovlige krige, der har kostet millioner af mennesker livet, og så var man blevet smidt ud af klubben.

Med Donald Trump har nu en person vundet valget, der, som Obama udtrykte det om Putin, »ikke var med på holdet«, og som er enig med (senator) Tulsi Gabbard og en række konservative militærpersoner i, at disse krige for regimeskift må holde op, og som, med den ultimative overtrædelse af tabuet, oven i købet atter vil normalisere forholdet til Rusland!

Den ansete amerikanske journalist Robert Parry sammenlignede de amerikanske efterretningstjenesters metoder mod Trump med J. Edgar Hoovers afpresningsmetoder. Christopher Steeles grove taktikker minder imidlertid også om den ligeledes af den britiske efterretningstjeneste inspirerede »Troopergate«-skandale, hvor det med en vis succes i begyndelsen af Bill Clintons præsidentskab blev forsøgt at fremstille ham som en hæmningsløs sexgalning, forarbejdet, så at sige, for den senere lancerede Lewinsky-affære, der havde til formål at ødelægge Clintons præsidentskab.

Det spektakulære i operationen mod Trump er imidlertid, at den britiske efterretningstjeneste og dens amerikanske modpart,

der i årtier har arbejdet som »spøgelser« i det skjulte, nu er tvunget til at stille deres totale nøgenhed offentligt til skue. Den sidste dilettantiske påstand fra Steele, der i øvrigt også var en ledende aktør i afsløringen af korrupsionsskandalen i FIFA og var den vigtigste MI6-agent i sagen om mordet på Litvinenko, demonstrerer de direkte interventioner i USA's interne anliggender på vegne af Det britiske Imperium, som blot er et synonym for begrebet »globalisering«.

Dette imperium er ikke det samme som nationerne USA eller Storbritannien; det er de oligarkiske kræfter, der får opfyldt deres krav om magten fra det neoliberale, transatlantiske finanssystem og det militære forsvar af den unipolære verdensorden, og som er fuldstændigt ligeglade med de undersåtters ve og vel, der tilfældigvis også bor i deres stater. Det er mod dette imperium, at der er en global revolution i gang, og som er kommet til udtryk i både Brexit, i Trumps valgsejr og i nejtet til Renzi's folkeafstemning i Italien.

Påstanden om, at Putin har stjålet valgsejren fra Hillary Clinton, eller at han også vil blande sig i de kommende valg i flere europæiske stater, er et desperat forsøg fra dette synkende imperiums side på at bevare fortolkningsoverhøjheden.

Imens vokser det nye paradigme frem i form af en ny, økonomisk verdensorden, hvor BRIKS-staterne og Kinas politik med Den nye Silkevej tilbyder et win-win-samarbejde til alle verdens nationer, hvor alle kun kan vinde gennem gensidig fordel. Såfremt det lykkes for Trump at samarbejde med denne nye kombination, hvilket man først vil få at se, når han er indsat i embedet, kunne en ny æra for menneskeheden begynde, hvor suveræne nationer samarbejder om et skæbnefællesskab for menneskehedens fremtid, og hvor imperiets æra bliver henlagt.

---

# Oxfam Globale

## Velfærdsrapport:

### de 8 rigeste = de 3,6 mia. fattigste

16. jan., 2017 – Ifølge en netop publiceret rapport fra den britiske NGO, Oxfam, »er svælget mellem de superrige og den fattigste halvdel af den globale befolkning skarpere end tidligere antaget, med blot otte personer, der ejer lige så meget rigdom, som 3,6 mia. mennesker tilsammen«. For et år siden skulle der 62 af verdens rigeste mennesker til at udgøre det samme som halvdelen af planetens befolkning. Disse otte personer omfatter seks amerikanere, en mexicaner og en spanier; alle for nær en enkelt får deres rigdom fra finansaktiviteter eller fra informationsteknologi-sektoren.

Det er sandsynligt, at disse otte personer ikke er blevet så meget rigere, men – som det ses at den uafbrudte tidevandsbølge af flygtninge, der strømmer ind i Europa fra briternes, saudiernes og Obamas krige, eller fra det igangværende folkemord i Yemen – så er et udsnit af verden blevet meget fattigere.

Oxfam-rapporten, der har timet sin publikation til at falde samtidigt med den årlige samling af de globale, politiske eliter og forretningseliter i Davos, Schweiz, dokumenterer virkningerne i den virkelige verden af imperiepolitikken med »langvarige krige«.

»Ifølge Forbes-listen«, siger rapporten, »er grundlæggeren af Microsoft, Gates, den rigeste person, med en nettoværdi på \$75 mia. De andre er, efter rangfølge, Amancio Ortega, den spanske

grundlægger af modehuset Inditex, finansmanden Warren Buffett, den mexicanske forretningsmagnat Carlos Slim Helu, Amazon-bossen Jeff Bezos, Facebook-skaber Mark Zuckerberg, Oracles Larry Ellison og Bloomberg, New Yorks tidligere borgmester.«

Oxfam rapporterede ligeledes, at indtægterne for verdens 10 største selskaber overstiger de samlede indtægter for 180 nationer.

Dette er frugterne af det gamle paradigme, der nu bliver afvist i nationale valg og erstattet af BRIKS-paradigmet med udvikling gennem Den Nye Silkevej.

*Foto: Citat af Mahatma Gandhi: 'Fattigdom er den værste form for vold'.*

*Til refleksion.*